

Comentariu la cartea Geneza – Ger de Koning

Cuprinsul

Geneza 1	4
Geneza 1.1-2 Creatorul cerului și al pământului	4
Geneza 1.3 - 5 Prima zi	5
Geneza 1.6 - 8 A doua zi	5
Geneza 1.9 - 13 A treia zi	6
Geneza 1.14 - 19 A patra zi	6
Geneza 1.20 - 23 A cincea zi	7
Geneza 1.24 - 25 A șasea zi: animalele	8
Geneza 1.26 - 28 A șasea zi: Omul	8
Geneza 1.29 - 30 A șasea zi: hrana	9
Geneza 1.31 A șasea zi: totul era foarte bine.	9
Geneza 2	10
Geneza 2.1 - 3 Ziua a șaptea	10
Geneza 2.4 - 6 Creația înainte de a fi omului	10
Geneza 2.7 Omul devine un suflet viu	10
Geneza 2 8 - 9 Paradisul cu oamenii	11
Geneza 2.10 - 14 Un râu iese din Paradis	11
Geneza 2.15 - 17 Misiune și poruncă	12
Geneza 2.18 - 22 Adam își primește soția	13
Geneza 2.23 - 25 Unitatea bărbatului și a femeii	13
Geneza 3	15
Introducere	15
Geneza 3.1 Șarpele	15
Geneza 3.2 - 6 Căderea în păcat	16
Geneza 3.7 - 8 Frica de Dumnezeu	17
Geneza 3.9 - 13 Chemat să dea socoteală	17
Geneza 3.14 - 19 DOMNUL Dumnezeu judecă	18
Geneza 3.20 Credința lui Adam	19
Geneza 3.21 Domnul Dumnezeu îl îmbracă pe om	19
Geneza 3.22 - 24 Alungat din Paradis	19

Geneza 4	21
Introducere	21
Geneza 4.1 - 2 Cain și Abel.....	21
Geneza 4.3 - 5 Cain și Abel aduc fiecare câte o jertfă	21
Geneza 4.6 - 7 DOMNUL îi face o ofertă lui Cain	22
Geneza 4.8 Cain îl ucide pe Abel	22
Geneza 4.9 - 12 DOMNUL rostește sentința asupra lui Cain	23
Geneza 4.13 - 16 Cain se îndepărtează de DOMNUL	23
Geneza 4.17 - 24 Urmașii lui Cain	23
Geneza 4.25 - 26 Seth în locul lui Abel.....	24
Geneza 5	26
Geneza 5.1 - 2 Începutul registrului genealogic al lui Adam.....	26
Geneza 5.3 - 5 Adam	26
Geneza 5.6 - 20 Și a murit.....	26
Geneza 5.21 – 24 Enoh este răpit	27
Geneza 5.25 - 27 Cel mai bătrân om	27
Geneza 5.28 - 32 Noe	27
Geneza 6	29
Introducere	29
Geneza 6.1 - 4 Fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor.....	29
Geneza 6.5 – 7 Cauza potopului.....	29
Geneza 6.8 – 12 Noe, excepția	30
Geneza 6.13 Dumnezeu îi spune lui Noe ce vrea să facă.....	31
Geneza 6.14 – 16 Însărcinarea de a face corabia.....	31
Geneza 6.17 Motivul pentru construirea corăbiei	31
Geneza 6.18 – 21 Cine trebuie să intre în corabie	31
Geneza 6.22 Noe se supune.....	32
Geneza 7	33
Geneza 7.1 – 3 Noe trebuie să îi aducă pe toți în corabie	33
Geneza 7.4 Încă șapte zile	33
Geneza 7.5 – 9 Noe ascultă de DOMNUL	33
Geneza 7.10 Dumnezeu face ceea ce a spus.....	34
Geneza 7.11 – 16 Toate intră în corabie - DOMNUL închide	34
Geneza 7.17 – 20 Pe apă și sub apă.....	34
Geneza 7.21 – 23 Totul moare, cu excepția celor care se află în corabie	35

Geneza 7.24 Pământul sub apă.....	35
Geneza 8	36
Geneza 8.1 – 5 Apele se retrag - Corabia pe muntele Ararat	36
Geneza 8.6 – 7 Noe dă drumul la un corb	36
Geneza 8.8 – 12 Noe a dat drumul unui porumbel de trei ori	36
Geneza 8.13 – 14 Pământul este din nou uscat	37
Geneza 8.15 – 19 Ieșirea din corabie.....	37
Geneza 8.20 Un altar și o jertfă	38
Geneza 8.21 – 22 Răspunsul lui Dumnezeu la jertfă.....	38
Geneza 9	40
Geneza 9.1 – 3 Dumnezeu îl binecuvântează pe Noe	40
Geneza 9.4 – 7 Sângele	40
Geneza 9.8 – 11 Legământul lui Dumnezeu cu Noe	41
Geneza 9.12 – 17 Semnul legământului	41
Geneza 9.18 – 23 Noe se îmbată - Comportamentul fiilor.....	42
Geneza 9.24 – 27 Blestemul și binecuvântarea	43
Geneza 9.28 - 29 Și a murit.....	43
Geneza 10	44
Geneza 10.1 Descendenții lui Noe	44
Geneza 10.2 – 5 Descendenții lui Iafet.....	44
Geneza 10.6 – 20 Descendenții lui Ham	44
Geneza 10.21 – 31 Descendenții lui Sem.....	45
Geneza 10.32 Rezumat.....	45
Geneza 11	46
Geneza 11.1 – 4 Construirea Turnului în Babel	46
Geneza 11.5 – 9 Încurcarea limbilor	46
Geneza 11.10 – 26 Descendenții lui Sem până la Tarah	47
Geneza 11.27 – 32 Tarah și Avram	48

Geneza 1

Geneza 1.1-2 | Creatorul cerului și al pământului

Geneza 1.1-2: 1. La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. 2. Și pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.

Dumnezeu a creat totul (Isaia 45.12; Zaharia 12.1; Efeseni 3.9). Atunci când oamenii fac ceva au nevoie de materiale pentru a face acest lucru. Dumnezeu nu are nevoie de așa ceva. El nu are nevoie de nimic în afară de El Însuși. El nu este parte din creația Sa. El a creat prin propria Sa atotputernicie (Romani 4.17b). Prin creație știm că Dumnezeu există: „Fiindcă, de la creația lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate” (Romani 1.20; Psalmul 19.2).

Dumnezeu este un Dumnezeu trinitar: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Nu Tatăl a fost cel care a făcut lucrarea de creație, ci Fiul (Ioan 1.3; Coloseni 1.16; Evrei 1.1,2). Nici o ființă umană nu a fost prezentă la crearea cerului și a pământului (Iov 38.4). Nimic nu exista încă. De aceea, ceea ce citim în acest capitol poate fi înțeles doar prin credință: „Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată” (Evrei 11.3).

Unii comentatori presupun că între versetele 1 și 2 s-a scurs un timp. În acest timp intermediar se presupune că a avut loc căderea lui satan. Pentru alții, nu este niciun timp între cele două versete, ci pur și simplu relatarea creației continuă. Pentru mine, relatarea continuă a istoriei creației a prezentat o dificultate până de curând din cauza cuvântului „pustiu”. În opinia mea, nu se putea ca Dumnezeu să fi creat pământul „pustiu și gol” (Isaia 45.18). Prin urmare, o explicație plauzibilă pentru mine era că între versetele 1 și 2 a existat o perioadă de timp în care a avut loc căderea lui satan, făcând pământul pustiu și gol.

O expunere din timpul unui studiu al Cuvântului m-a făcut să mă gândesc din nou la acest lucru. Una dintre problemele mele a fost cuvântul „pustiu”. În olandeză, cuvântul are un sens negativ (notă: și în germană). În ebraică, însă, înseamnă literalmente „fără formă”. Dumnezeu poate crea ceva care este „fără formă și gol”, pentru a continua să lucreze la el. În acest context, mi-a venit în minte un verset din Psalmul 139: „Ochii Tăi au văzut ființa mea neîntocmită și în cartea Ta au fost scrise toate mădularele mele: zi de zi se formau când nu era încă nici unul” (Psalmul 139.16). Acolo se vorbește despre un „germene” sau, cum ar putea fi tradus și prin „masă neformată” de viață, pe care Dumnezeu o dă în pântecele mamei și o aduce la dezvoltare în el. Prin aceasta problema este rezolvă pentru mine.

Odată a fost formulat astfel: Dumnezeu ne spune în versetul 1 *ce* face, iar începând cu versetul 2 ne spune *cum* o face. Mi se pare că acest lucru reflectă bine despre ceea ce este vorba în capitolul 1.

Apoi vedem cum Dumnezeu continuă să lucreze. Duhul Său „plutea” deasupra apelor. Această „plutire” are sensul de „a cloci”, iar aici ne gândim la o viață nouă care se arată din ea. Așa cum am spus, Domnul Isus, Dumnezeu Fiul, este Creatorul. Există „un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate” (1 Corinteni 8.6). Iar El face toate lucrurile prin puterea Duhului Sfânt.

Geneza 1.3 - 5 | Prima zi

Geneza 1.3-5: 3. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!“ Și a fost lumină. 4. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. 5. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

În mijlocul întunericului răsună un glas puternic. Dumnezeu vorbește. Primele Sale cuvinte sunt: „Să fie lumină!” Rezultatul este imediat: „Și a fost lumină!” (compară cu Psalmul 33.6,9). Când Dumnezeu vorbește, puterea Sa devine vizibilă.

Dumnezeu Își privește lucrarea și vede că este bună. Această comunicare ne arată relația strânsă a lui Dumnezeu cu lucrarea Sa. El nu verifică să vadă dacă există neajunsuri. El este desăvârșit și tot ce face este desăvârșit. Lucrarea Sa nu este numai bună în sine, ci ea servește și unui scop bun.

Dumnezeu dă un nume tuturor lucrurilor. Prin aceasta, El stabilește caracterul, natura. Prin aceasta putem recunoaște lucrurile. Omul acționează cu înțelepciune atunci când numește lucrurile așa cum le numește Dumnezeu (compară cu Isaia 5.20). Prima zi este delimitată de seară și de dimineață. Astfel, știm că zilele creației sunt zile normale de 24 de ore, așa cum le cunoaștem și astăzi.

Dacă citim Geneza 1 fără prejudecăți, nu putem decât să concluzionăm că Dumnezeu a creat cerurile și pământul în șase zile literale (Exodul 20.11). Citim despre zi și noapte și despre: „și a fost seară și a fost dimineață”. Cuvântul ebraic pentru zi (yom), ca un cuvânt separat, este în toate cazurile „zi” în sensul obișnuit al cuvântului (Geneza 8.22; 29.7, spre deosebire de „noapte”). Cunoașterea adevărului demască minciuna. Orice teorie a originilor, care diferă de relatarea biblică din Geneza 1, trebuie să fie încadrată în domeniul fabulelor.

Versetul 3 este aplicat de Pavel la lucrarea pe care Dumnezeu o face în inima întunecată a păcătosului: „Pentru că Dumnezeul care a spus: «Lumină să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6). De aici aflăm că un lucru care s-a întâmplat în mod literal și istoric are și o aplicație spirituală. Văzut în această lumină, descoperim în zilele creației procesul care are loc în cineva atunci când ajunge să se convertească.

Aceasta începe în păcătosul care se află în întuneric: „Căci odinioară erați întuneric” (Efeseni 5.8). Duhul începe să lucreze, să „clocească” în inima unui astfel de om. Apoi vine momentul în care păcătosul descoperă că este în întuneric și că are nevoie de lumină. Atunci, Dumnezeu Își lasă lumina să strălucească în sufletul lui. Prin aceasta, toată răutatea și ticăloșia sunt descoperite. Prin pocăință și convertire, se naște atunci o viață nouă.

Geneza 1.6 - 8 | A doua zi

Geneza 1.6-8: 6. Și Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere în mijlocul apelor și să despartă apele de ape”. 7. Și Dumnezeu a făcut întinderea și a despărțit apele care erau dedesubtul întinderii de apele care erau deasupra întinderii. Și așa a fost. 8. Și Dumnezeu a numit întinderea ceruri. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

Prin lumina care a fost creată, devine vizibilă dezordinea sau lipsa de formă predominantă. Dumnezeu aduce ordine în masele dezordonate de apă din versetul 2, printr-o separare. El rostește pentru a doua oară porunca Sa: „Să fie!” La porunca Lui ia naștere atmosfera: „Și așa a fost”. Prin aceasta, apele se află sub și deasupra întinderii. Se observă că aici nu se spune: „Și Dumnezeu a văzut că era bine”. Întotdeauna în celelalte zile se spune aceasta. Este adevărat că

Capitolul 1

la sfârșitul tuturor zilelor creației, inclusiv al acestei a doua zi, se spune: „Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine” (versetul 31a).

Această a doua zi are, de asemenea, semnificația ei în dezvoltarea spirituală a unei persoane care se convertește. La convertire, acea persoană primește o nouă natură. Din acel moment, ea are o natură veche și o natură nouă. Cel convertit își pierde vechea natură doar atunci când vine Domnul sau când moare.

Prin intermediul învățării din Biblie, în special din epistola către Romani, convertitul învață să trăiască în conformitate cu noua sa natură. Tot acolo el află ce a făcut Dumnezeu cu vechea sa natură. Prin aceasta el învață că există o despărțire între cele două naturi. În practica vieții de credință, acest proces de învățare poate aduce multe conflicte cu sine (Romani 7.15-19.24). Dar nu este scopul lui Dumnezeu în viața credinciosului ca acesta să se lupte și să se zbată continuu cu vechea natură. Acest lucru este arătat în zilele următoare.

Geneza 1.9 - 13 | A treia zi

Geneza 1.9-13: 9. Și Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele de sub ceruri și să se arate uscatul!” Și așa a fost. 10. Și Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar strângerea apelor a numit-o mări. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. 11. Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vegetație, iarbă care face sămânță, pomi roditori care fac rod după felul lor, în care este sămânța lor, pe pământ”. Și așa a fost. 12. Și pământul a dat vegetație, ierburi care fac sămânță, după felul lor, și pomi care fac rod, în care este sămânța lor, după felul lor. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. 13. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

Din nou, Dumnezeu face o separare. El face ca uscatul să se arate din ape. Din nou, El dă nume lucrării Sale: El numește uscatul „pământ”, iar apelor le numește „mări”. În acest fel, El delimitează și mările (Proverbele 8.29; Ieremia 5.22).

Dar acesta nu este sfârșitul celei de-a treia zile. Dumnezeu vorbește de două ori în această zi. El vrea ca pe pământ să apară roade. De acestea va trebui să se bucure omul. În rodul însuși El pune sămânță, din care vor ieși noi roade. Rodul trebuie să se înmulțească. Dumnezeu este un Dumnezeu al înmulțirii, al abundenței.

În dezvoltarea spirituală a credinciosului, ziua a treia este marcată de rodire. Credinciosul a acceptat instrucțiunile lui Dumnezeu cu privire la vechea natură și la noua natură. Conflictul s-a încheiat. El se află pe fundament solid, pe pământ uscat. A treia zi în Biblie vorbește despre învierea Domnului Isus. Cel care își dă seama că Domnul Isus nu numai că a murit pentru păcatele sale și a fost îngropat, dar că a și înviat dintre morți în a treia zi (1 Corinteni 15.3,4) are pace cu Dumnezeu: „noi, care credem în Cel care L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.24b,25; 5.1), în inima lui se naște odihna. Cel convertit se știe sigur și primit de Dumnezeu în Domnul Isus. Viața nouă începe să dea roade (Ioan 15.5). Rода Îl glorifică pe Dumnezeu (Ioan 15.8).

Geneza 1.14 - 19 | A patra zi

Geneza 1.14-19: 14. Și Dumnezeu a zis: „Să fie luminători în întinderea cerurilor, ca să facă despărțire între zi și noapte; și să fie ca semne și ca anotimpuri și ca zile și ani; 15. și să fie ca luminători în întinderea cerurilor, ca să dea lumină pe pământ”. Și așa a fost. 16. Și Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători: luminătorul cel mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. 17. Și Dumnezeu i-a pus în întinderea cerurilor ca să dea lumină pe pământ 18. și ca să stăpânească asupra zilei și asupra nopții și

ca să facă despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. 19. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

Putem face legătura între această zi și prima zi. În prima zi a fost creată lumina, acum Dumnezeu face corpurile cerești sau purtătorii de lumină. Soarele nu numai că dă lumină, dar dă și căldură. Corpurile cerești sunt supuse lui Dumnezeu și sunt cunoscute de El după numele lor (Isaia 40.26). Lor nu trebuie să li se aducă niciodată închinare (Deuteronomul 4.19; 17.3).

Și aici se vorbește despre o separare, pe care o face Dumnezeu. Pe de o parte, luminătorii sunt dați ca semn al măreției lui Dumnezeu. Pe de altă parte, ei servesc pentru a determina calcularea timpului în zile și ani și pentru perioadele care se repetă în mod regulat în natură. În afară de aceasta, ei au reglementat ciclurile sărbătorilor din Israel.

În dezvoltarea spirituală a celui convertit, ziua a patra este etapa de purtare a luminii în lume. *Soarele* este Domnul Isus (Maleahi 4.2a). El este „Lumina lumii” (Ioan 8.12). Credinciosul este „lumină în [Domnul]” (Efeseni 5.8) și este acum „lumina lumii” (Matei 5.14). *Luna* strălucește în noapte. Ea își primește lumina de la soare. La fel este și cu credinciosul. Este noapte în lume. În ea el are voie să aducă lumina Soarelui, pe Domnul Isus. *Stelele* strălucesc și ele în noapte. Copiii lui Dumnezeu strălucesc ca purtători de lumină în lume „în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite” (Filipeni 2.15).

Văd oamenii la noi diferența dintre zi și noapte? Și pot ei să perceapă în noi ceva din măreția lui Dumnezeu și din modul în care El dirijează lucrurile în această lume?

Geneza 1.20 - 23 | A cincea zi

Geneza 1.20-23: 20. Și Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de mulțimi de ființe vii și să zboare păsări deasupra pământului, sub întinderea cerurilor“. 21. Și Dumnezeu a creat viețuitoarele mari din ape și fiecare ființă vie care se mișcă, de care mișună apele, după felul lor, și fiecare pasăre înaripată, după felul ei. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. 22. Și Dumnezeu le-a binecuvântat, zicând: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți apele în mări; și păsările să se înmulțească pe pământ“. 23. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

Putem face legătura între această zi și ziua a doua. La porunca lui Dumnezeu, ia naștere viața în apă și în aer. Sunt creați peștii și animalele zburătoare. El face acest lucru într-o mare varietate, atât ca mărime, cât și ca specie. Ia naștere prima formă de viață însuflețită. Primele patru zile oferă condițiile prealabile pentru viață; în zilele a cincea și a șasea ia naștere viața însăși.

O a doua poruncă a lui Dumnezeu este ca viața să se înmulțească. Peștii și păsările trebuie să aibă mulți urmași. Animalele acvatice trebuie să umple apele, iar păsările trebuie să se înmulțească pe pământ.

Odată cu ziua a cincea am ajuns la un alt aspect în dezvoltarea spirituală a unui credincios. Apele reprezintă încercări în viața de credință. Apele din ziua a doua au provocat luptă interioară și îndoială, uneori chiar disperare. Acestea se sfârșesc de îndată ce credința își îndreaptă privirea spre Domnul Isus. Apele din ziua a cincea provoacă lupta din exterior (1 Petru 1.6). În interior poate exista odihnă, în timp ce în exterior există încercări (Romani 5.3,4). Vrăjmașul va face tot ce-i stă în putință pentru a face credința să se clatine.

Rezultatul, pe care Dumnezeu vrea să-l obțină, este o viață de credință care să „mișune” de activități de credință. Aceste activități de credință au ca rezultat noi acte de credință - în persoana însăși sau în alții care o văd și sunt încurajați de ea. Vedem acest lucru, de exemplu, la Pavel. Întemnițarea lui îi încurajează pe credincioșii din Filipi: „Vreau dar să știți, fraților, că

împrejurările în care sunt s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei; astfel că lanțurile mele în Hristos s-au arătat în tot pretoriul și tuturor celorlalți; și că cei mai mulți dintre frați, încrezându-se în Domnul prin lanțurile mele, îndrăznesc mai mult să vorbească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu” (compară cu Filipeni 1.12-14).

Geneza 1.24 - 25 | A șasea zi: animalele

Geneza 1.24-25: 24. Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul ființe vii după felul lor, vite și târătoare și animale ale pământului, după felul lor“. Și așa a fost. 25. Și Dumnezeu a făcut animalele pământului, după felul lor, și vitele, după felul lor, și fiecare târătoare a pământului, după felul său. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

La fel ca în ziua a treia, și ziua a șasea se referă la pământ. În ultima zi a lucrărilor lui Dumnezeu, sunt create animalele terestre și, în cele din urmă, omul. Odată cu crearea animalelor, toate pregătirile pentru introducerea omului sunt finalizate. Dumnezeu lucrează în acest sens în lucrarea Sa de creație. El creează o zonă în care bărbatul și femeia se pot simți în mod optim „acasă”. Pentru ei face El toate acestea.

Geneza 1.26 - 28 | A șasea zi: Omul

Geneza 1.26-28: 26. Și Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și ei să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste vite și peste tot pământul și peste orice târătoare care se târăște pe pământ“. 27. Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. 28. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste orice vietate care se mișcă pe pământ“.

Și în ziua a șasea Dumnezeu vorbește de două ori. Crearea omului este introdusă și explicată într-un mod special. Auzim introducerea specială în cuvintele: „Să facem [noi] om”. Aceasta înseamnă că a existat o sfătuire în cadrul Dumnezeirii. Cuvântul „noi” indică faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu trinitar.

Explicația deosebită este, că Dumnezeu îl creează pe om „după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. În *poziția* pe care o ocupă omul ca și cap al creației, îl vedem ca *image* a lui Dumnezeu. În acest sens, el este reprezentantul lui Dumnezeu. De asemenea, omul a fost creat după *asemănarea* lui Dumnezeu. Acest fapt se exprimă în *acțiunile* omului: el acționează cu pricepere în creație. Datorită acestei poziții înalte a omului, suntem chemați să onorăm pe toți oamenii (1 Petru 2.17; Iacov 3.9), chiar dacă omul a ajuns în decădere prin păcat și este comparat uneori cu un animal irațional (Iuda 10; 2 Petru 2.12).

Dumnezeu îl creează pe om „parte bărbătească și parte femeiască” (versetul 27b; Geneza 5.2; Matei 19.4; Marcu 10.6; în aceste pasaje se spune literal bărbat și femeie). Există, ca să spunem așa, o versiune masculină și una feminină a omului. Dumnezeu a creat o ființă umană care este, ca să spunem așa, o unitate dublă. Omul modern face eforturi disperate pentru a șterge această diferență, dar aceasta nu este altceva decât o nebunie.

„Și Dumnezeu i-a binecuvântat”, spunându-i omului să umple pământul și să-l supună. Această binecuvântare include mult mai mult decât puterea de a fi roditor și de a se înmulți. Ea este spusă și despre creaturile marine și despre păsări (versetul 22). Ea include și puterea asupra pământului și a tuturor animalelor.

Geneza 1.29 - 30 | A șasea zi: hrana

Geneza 1.29-30: 29. Și Dumnezeu a zis: „Iată, v-am dat orice iarbă care face sămânță, care este pe suprafața întregului pământ, și orice pom în care este rod cu sămânță în el: să vă fie ca hrană. 30. Și oricărui animal al pământului și oricărei păsări a cerurilor și oricărei târâtoare care se târâște pe pământ, în care este un suflet viu, i-am dat ca hrană orice iarbă verde“. Și așa a fost.

La încheierea acțiunii lui Dumnezeu din ziua a șasea, omului i se spune care va fi hrana lui și a animalelor. Hrana pentru om este reprezentată de toate ierburile cu sămânță și fructele pomilor care poartă semințe. Aceasta înseamnă că omul se hrănește cu alimente care au în sine puterea vieții. Aceasta este pentru trup. Hrana pentru suflet este Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 4.4), care este comparat și cu o sămânță, dar atunci cu o sămânță nepieritoare (1 Petru 1.23). Animalele și păsările primesc ca hrană „orice iarbă verde”.

Inițial, așadar, hrana omului nu includea carnea animalelor. De asemenea, animalele nu se mâncau între ele. Uciderea violentă a animalelor nu avea loc. Acest lucru va avea loc doar după căderea în păcat și după potop (Geneza 9.3). Faptul că inițial nu existau animale carnivore și sfâșietoare, putem vedea aceasta și când își va face apariția Împărăția lui Dumnezeu. Atunci păcatul nu va mai putea continua să-și facă lucrarea devastatoare, uciderea în regnul animal va înceta: „Și lupul va locui cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș. Și vaca va paște cu ursoaica, puii lor se vor culca împreună, și leul va mânca paie ca boul. Și pruncul care sugă se va juca la gura scorbirii năpârcii, și copilul întărcat își va întinde mâna în vizuina viperei” (Isaia 11.6-8).

Geneza 1.31 | A șasea zi: totul era foarte bine.

Geneza 1.31: 31. Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

La fiecare zi a creației, Dumnezeu a putut spune rezultatul: „Era bine”. A șasea zi este o zi unică. Când Dumnezeu privește în această zi rezultatul tuturor lucrărilor Sale, El poate lăsa să se consemneze ca o concluzie a întregii lucrări de creație: „Și, iată, era foarte bine”. Acest lucru înseamnă că totul este desăvârșit atunci când fiecare creatură servește scopului pentru care Dumnezeu a creat-o.

În întreaga acțiune a lui Dumnezeu din acest capitol vedem o imagine a planului Său cu lumea în care trăim acum. Odată, nu va mai dura mult timp până atunci, El Îi va da lui Hristos, „ultimul Adam” (1 Corinteni 15.45), împreună cu Biserica, a cărei imagine este Eva (2 Corinteni 11.2,3), guvernarea tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ, astfel încât toate lucrurile din ceruri și cele de pe pământ vor fi reunite sub un singur Cap în Hristos (Efeseni 1.10). Și astfel, „ca și Cap peste toate”, El L-a „dat Adunării” (Efeseni 1.22).

Hristos va fi atunci centrul întregului univers. Totul va fi pus sub picioarele Sale (Psalmul 8.4-10) și Îl va onora: „Și orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: «A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5.13).

Și în dezvoltarea spirituală a unui credincios, acesta este țelul spre care lucrează Dumnezeu. El dorește ca imaginea lui Hristos să prindă contur în fiecare credincios (Galateni 4.19) și ca acesta să Îl prezinte pe Hristos în acțiunile sale (2 Corinteni 3.3). Atunci când viața unui credincios este preocupată numai cu Hristos, se atinge stadiul de „părinte” în creșterea spirituală (1 Ioan 2.13,14).

Geneza 2

Geneza 2.1 - 3 | Ziua a șaptea

Geneza 2.1-3: 1. Și cerurile și pământul și toată oștirea lor au fost terminate. 2. Și, în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și, în ziua a șaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. 3. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o.

Versetele 1-3 aparțin încă primului capitol. În ziua a șaptea, Dumnezeu s-a odihnit de toată lucrarea sa, care se rezumă la „cerurile și pământul și toată oștirea lor”. „Oștirea lor” reprezintă toate viețuitoarele care umplu cerul și pământul. Dumnezeu a ajuns la scopul Său. De aceea, El a binecuvântat și a sfințit această zi.

Apoi, prin păcat, odihna lui Dumnezeu a luat sfârșit. De aceea, Domnul Isus mai spune: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu lucrez” (Ioan 5.17; compară cu Isaia 43.24b). Cei care cred în Hristos și în lucrarea Sa de pe cruce intră în odihna sabatului în mod spiritual (Matei 11.28).

Cu toate acestea, scopul lui Dumnezeu cu creația va fi atins odată. În Împărăția de pace de 1000 de ani, când va domni Domnul Isus, odihna sabatului (Evrei 4.9) va fi fapt pentru creație, pentru om și pentru Dumnezeu.

Geneza 2.4 - 6 | Creația înainte de a fi omul

Geneza 2.4-6: 4. Acestea sunt originile cerurilor și ale pământului, când au fost create, 5. în ziua când Domnul Dumnezeu a făcut pământ și ceruri și orice arbust al câmpului, înainte de a fi pe pământ, și orice iarbă a câmpului înainte de a fi încolțit; pentru că Domnul Dumnezeu nu făcuse încă să plouă pe pământ și nu era om ca să lucreze pământul. 6. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată suprafața pământului.

Versetul 4 începe din nou o relatare a ceea ce s-a întâmplat la creație, completată cu câteva detalii noi. Acest lucru este făcut foarte pe scurt. Este, ca să spunem așa, o scurtă introducere la subiectul propriu-zis, omul. Se subliniază în mod explicit faptul că omul nu exista încă. Faptul că scriitorul este preocupat de om este arătat și de numele care este folosit pentru Dumnezeu începând cu versetul 4: „DOMNUL Dumnezeu”, Elohim Yahve - nume care exprimă relația Sa cu omul.

Geneza 2.7 | Omul devine un suflet viu

Geneza 2.7: 7. Și Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu.

Acest verset descrie modul special în care Dumnezeu l-a întocmit pe om și l-a făcut „un suflet viu”. Cuvântul „întocmit” are sensul de operă a unui artist. Dumnezeu l-a întocmit din pământ (1 Corinteni 15.47a), deoarece întreaga existență a omului este legată de pământ. Acolo el se simte acasă (Psalmul 115.16b). Dar Dumnezeu l-a legat și de Sine Însuși, suflând în el suflul vieții. Prin aceasta el a stat și stă deasupra animalelor. Omul a primit astfel și un suflet nemuritor.

Prin suflarea suflării de viață în el, omul se transformă dintr-o înfățișare pur fizică într-o ființă vie. În același timp, acest lucru îl transformă într-o ființă spirituală cu abilitățile de a-L sluji și de a-L urma pe Dumnezeu.

Geneza 2 | 8 - 9 Paradisul cu oamenii

Geneza 2.8-9: 8. Și Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, spre răsărit, și acolo a pus pe omul pe care-l întocmise. 9. Și, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului.

În mijlocul întregii creații, pe care Dumnezeu o pregătise deja pentru om, El a făcut un loc special pe pământ, paradisul, o grădină a plăcerilor. Acolo l-a așezat pe om. „Grădină” este literalmente o „grădină protejată de un gard”. Septuaginta, traducerea greacă a Vechiului Testament, folosește cuvântul „grădină de plăceri” (sau „paradis”) în trei locuri ca desemnare a parcurilor elaborate artistic (Cântarea cântărilor 4.13; Eclesiastul 2.5 [parcuri=grădini de plăceri]; Neemia 2.8 [pădure = grădină de plăceri]).

„Eden” înseamnă „savurare” sau „savurare supremă”, un nume potrivit pentru acest loc cel mai frumos de pe pământ în care DOMNUL Dumnezeu l-a așezat pe om. El vorbește despre bunătatea care se revarsă a lui Dumnezeu față de om. Într-un anumit sens, Edenul este o imagine a lui Israel, având în vedere că din această națiune a venit Domnul Isus și că prin ea curg binecuvântări pentru întreaga lume. El este „Mântuitorul [sau Salvatorul] lumii” (Ioan 4.42).

Paradisul este o grădină a plăcerilor, în care omul se poate bucura exuberant, deși cu o anumită restricție dată în versetul 17. Această restricție face ca paradisul să fie în același timp un teren de încercare pentru ascultarea credinței.

Se spune în mod expres că pomul vieții se află „în mijlocul grădinii”, în timp ce pomul cunoașterii binelui și răului se spune că se află tot în grădină. Pomul vieții îi arată omului că nu are viață în el însuși, ci că el depinde de „pomul vieții”. Acest lucru este valabil și pentru credincios, care, de asemenea, nu are viață în sine, ci o are în Fiul, adevăratul pom al vieții. „Cine Îl are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5.12).

„Pomul cunoașterii binelui și răului” îl învață pe om să fie ascultător față de El, Cel care este mai presus de el, pentru a se bucura de viață.

Geneza 2.10 - 14 | Un râu iese din Paradis

Geneza 2.10-14: 10. Și un râu ieșea din Eden ca să ude grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. 11. Numele unuia este Pison: el înconjoară toată țara Havila, unde este aur. 12. Și aurul din țara aceea este bun; acolo este bedelium și piatră de onix. 13. Și numele râului al doilea este Ghihon: el înconjoară toată țara lui Cuș. 14. Și numele râului al treilea este Hidechel: el curge înainte, spre Asiria. Și al patrulea râu este Eufratul.

Un râu izvorăște în grădină. Acesta umezește mai întâi Paradisul. Apoi râul devine patru râuri. Numărul patru este numărul pământului (Apocalipsa 7.1a; 20.8). Râul este un canal de binecuvântare. Aici vedem că din Paradis binecuvântarea curge peste tot pământul. În viitor, în Împărăția de pace de 1000 de ani, un râu de apă vie va curge din prezența imediată a lui Dumnezeu, din noul Templu (Ezechiel 47.1). Acest râu va da viață și vindecare (Ezechiel 47.9; Apocalipsa 22.1.2).

În aceste râuri putem vedea o imagine a efectului înviorător și bogat al Duhului lui Dumnezeu, care este comparat cu râurile de apă vie (Ioan 7.38,39). Acest lucru îi permite credinciosului chiar acum să savureze spiritual ceea ce se va savura în curând în mod universal pe pământ.

Eden este sursa de binecuvântare pentru întregul pământ, care primește această binecuvântare în mod împătrit prin intermediul râului care curge din Grădina Eden. Faptul că este o

binecuvântare bogată este evident din numele primului râu derivat din râul principal. „Pison” înseamnă „care curge liber”, „care curge din belșug”, „care se revarsă”.

Acest lucru se poate spune și despre binecuvântarea lui Dumnezeu asupra credinciosului, deoarece El l-a binecuvântat cu „orice binecuvântare spirituală în [locurile] cerești în Hristos” (Efeseni 1.3). Se spune „orice” și chiar este orice. Este vorba de toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-ar putea concepe să le dea fiilor Săi. Acestea nu pot fi decât bogate și abundente.

Râul Pison înconjoară toată țara Havila. „Havila” înseamnă „pământ nisipos”. Aceasta indică existența pământescă a omului. Dar în acest „pământ nisipos” există „aur”, adăugându-se că acest aur este „bun”. Legat de râul care curge în jurul țării, ni se amintește de lucrarea Duhului lui Dumnezeu, prin care credinciosul care trăiește pe „pământ nisipos” găsește Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o pradă bogată (Psalmul 119.162). Cuvântul lui Dumnezeu este mai prețios decât aurul (Psalmul 19.11; Psalmul 119.72,127). De asemenea, aurul vorbește despre gloria lui Dumnezeu, precum și despre cea a lui Hristos. Prin Duhul Sfânt, această glorie ne este prezentată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este „aurul bun”.

În țara Havila există, de asemenea, „bedelium și piatră de onix”. Bedelium ne amintește de mana (Numeri 11.7) și, prin urmare, de Domnul Isus ca pâine a vieții (Ioan 6.31-33). Piatra prețioasă de onix se află pe pieptarul Marelui Preot (Exodul 28.20) și ne amintește de Domnul Isus ca Mare Preot al nostru în ceruri.

Numele celui de-al doilea râu este „Gihon”, care înseamnă „străpungere”. Acest râu înconjoară „toată țara lui Cuș” (ceea ce înseamnă „de culoare închisă” sau „negru”). Acest lucru amintește de omul aflat în întunericul păcatelor sale, asupra căruia Duhul lui Dumnezeu lucrează pentru a-l binecuvânta. Nicio persoană nu este exclusă de la această activitate a Duhului lui Dumnezeu.

Al treilea râu se numește „Hidechel”, care înseamnă „săgeată” sau „repede”. Acest râu curge la est de Siria. Siria este revelată în Biblie ca fiind un rebel împotriva lui Dumnezeu și un dușman al poporului lui Dumnezeu (Isaia 10.5,12). Dar chiar și pentru acest popor dușman, harul lui Dumnezeu vine într-un mod hotărât și rapid (Isaia 19.23-25).

Al patrulea râu se numește „Euftrat”, care înseamnă „dulce” sau „apă dulce”. Locul unde curge nu este menționat aici. Știm că Eufratul va fi granița estică a lui Israel în Împărăția păcii (Geneza 15.18). Acest lucru ne amintește din nou de binecuvântarea generală pe care Dumnezeu o are pentru fiecare ființă umană și pentru întregul pământ. Pocăința și credința sunt necesare pentru a lua parte la ea, dar toți oamenii pot fi chemați la ea, fără excepție.

Geneza 2.15 - 17 | Misiune și poruncă

Geneza 2.15-17: 15. Și Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. 16. Și Domnul Dumnezeu a poruncit omului, zicând: „Din orice pom din grădină poți să mănânci în voie. 17. Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, pentru că, în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit”.

Domnul Dumnezeu l-a așezat pe om în grădină pentru a savura tot ceea ce El a făcut pentru el. Cuvântul „pus” are legătură cu odihna. Dumnezeu l-a pus pe om în odihna Paradisului. De asemenea, i s-a dat sarcina de a cultiva și de a păzi grădina.

Dumnezeu i-a dat omului o singură poruncă: numai dintr-un singur pom nu avea voie să mănânce. Respectând această poruncă, omul putea arăta că era ascultător de Dumnezeu. Făcând acest lucru, îl recunoștea pe Dumnezeu ca Domn și Stăpân al său. Aceasta era în același timp condiția prealabilă pentru a savura binecuvântarea durabilă. Ascultarea este condiția prealabilă pentru ca omul din toate timpurile, chiar și acum, să fie binecuvântat.

Geneza 2.18 - 22 | Adam își primește soția

Geneza 2.18-22: 18. Și Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit“. 19. Și Domnul Dumnezeu întocmise din pământ toate animalele câmpului și toate păsările cerurilor și le-a adus la om, ca să vadă cum le va numi. Și oricum numea omul fiecare vietate, așa îi era numele. 20. Și omul a dat nume tuturor vitelor și păsărilor cerurilor și tuturor viețuitoarelor câmpului; dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor potrivit. 21. Și Domnul Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste om; și el a adormit. Și a luat una din coastele lui și a închis carnea la loc. 22. Și din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.

Înainte ca Adam să simtă că îi lipsește soția (versetul 20), Dumnezeu Și-a exprimat deja intenția de a i-o da (versetul 18). Dar, înainte ca El să pună în aplicare această intenție, El formează din pământ animale și păsări, cărora Adam le dă apoi nume. Numele este o expresie a caracterului animalului. Acest lucru arată înțelegerea profundă a lui Adam cu privire la lucrările lui Dumnezeu.

Cuvântul „ajutor” nu este un termen depreciativ pentru femeie. Dumnezeu Însuși este de asemenea numit „ajutor” (Psalmul 33.20; Psalmul 70.5; 115.9). Faptul că ea este cineva „potrivit” înseamnă că și ea a fost creată după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1.27).

Dumnezeu Se pregătește apoi să-i dea soția. Dumnezeu nu face acest lucru întocmind-o pe Eva din țărâna pământului, la fel ca Adam. Atunci ea ar fi fost independentă de Adam. El o formează pe Eva din Adam. Nu din capul lui, pentru că el nu este stăpâna lui, nu din picioarele lui, pentru că ea nu este sclava lui, ci din coasta lui, ca pe cineva egal și care stă alături de el. Ea este „omologul” lui, așa cum se spune în mod literal.

Pentru aceasta, Dumnezeu îl pune pe Adam într-un somn adânc, un somn de moarte. Avem aici o imagine foarte frumoasă a modului în care Domnul Isus și-a primit Biserica ca mireasă. Acest lucru s-a întâmplat prin moartea Sa pe cruce (Efeseni 5.25).

Formându-l mai întâi pe Adam și apoi pe Eva, Dumnezeu stabilește ordinea de rang în creație și dorește ca aceasta să fie menținută. El stabilește că bărbatul este capul creației și, de asemenea, capul femeii. Pavel trage clar această concluzie în prima sa scrisoare către Corinteni, precizând scopul pentru care a fost creată femeia (1 Corinteni 11.8,9; 1 Timotei 2.11-13).

Geneza 2.23 - 25 | Unitatea bărbatului și a femeii

Geneza 2.23-25: 23. Și omul a zis: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbat“. 24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup. 25. Și erau amândoi goi, omul și soția sa, și nu se rușinau.

Adam își recunoaște soția ca fiind luată din el și dată lui. Concluzia acțiunii lui Dumnezeu este dată în versetul 24 („de aceea”). Cuvintele Scripturii nu permit o altă interpretare. Dumnezeu rânduieste căsătoria monogamă între un bărbat și o femeie. Aceasta este singura formă de conviețuire între ființe umane instituită de Dumnezeu și care trebuie recunoscută. Domnul Isus se referă la acest lucru atunci când I se pune o întrebare capcană despre căsătorie: „Iar El, răspunzând, a spus: «Nu ați citit că Cel care i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie, și a spus: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un *singur* trup“? astfel că nu mai sunt doi, ci un *singur* trup; deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă»” (Matei 19.4-6). Și Pavel se referă la acest început pentru a dovedi că nu este

Capitolul 2

permisă curvia în niciun caz (1 Corinteni 6.16). La fel ca în cazul relatării despre creație, această concluzie demască orice altă formă de coabitare ca fiind condamnată.

Căsnicia este o reflectare a legăturii dintre Hristos și Biserică. Avem dovada acestui lucru a treia oară când este citat versetul 24 în Noul Testament, în Efeseni 5 (Efeseni 5.31,32). Prin urmare, orice altă formă de conviețuire nu este doar o nesupunere față de Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o degradare a slavei lui Hristos. Iar aceasta din urmă este ceea ce urmărește dușmanul, satan, în toate timpurile. Deoarece gloria lui Hristos este mai presus de orice pentru un creștin credincios, el ar trebui să onoreze căsătoria (Evrei 13.4).

Goliciunea lor fără rușine înseamnă că nu există nicio umbră asupra relației lor. Ei sunt deschiși unul față de celălalt și față de DOMNUL Dumnezeu. Aceasta înseamnă mai mult decât că doi oameni sunt împreună fără haine. Arată, de asemenea, doi oameni între care nu există nimic care nu ar trebui să fie acolo. Ei nu au nimic de ascuns unul de celălalt. Fiecare dintre cei doi îl vede pe celălalt așa cum este în totalitate și fiecare se arată în mod egal celuilalt.

În acest sens, câteva observații practice. Am citit odată în ziar că a fost arestată o teroristă care, tot timpul cât a fost căsătorită, a reușit să ascundă soțului și copilului ei că era o teroristă. Ea ducea o viață dublă. Din păcate, se întâmplă ca în unele căsătorii să existe un fel de viață dublă. Nu trebuie să fie atât de extremă ca în cazul acestei teroriste, dar cât de des oamenii trăiesc unul pe lângă celălalt! Unii oameni își ascund multe unul altuia.

Dacă acesta este cazul tău, atunci arată-te „gol” partenerului tău, adică spune-i tot ceea ce te deranjează. Împărtășește acest lucru unul cu celălalt, fiți deschiși unul față de celălalt. O soție nu ar trebui să fie nevoită să ghicească ce face soțul ei și ce se întâmplă cu el. Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre voi. Altfel, în timp, dacă jocul de-a v-ați ascunsele a durat suficient de mult, s-ar putea să vă confrunțați în mod șocant cu cruda realitate: unul dintre parteneri îl părăsește pe celălalt.

Prin urmare, încă o dată: deschide-te față de cealaltă persoană și ascult-o atunci când aceasta se deschide față de tine. Vei fi uimit de rezultat. Nimeni nu a regretat vreodată că s-a deschis celuilalt. Dimpotrivă, suspinul este: „Dacă aș fi făcut-o mai devreme”.

Geneza 3

Introducere

Intangibilitatea și starea de nevinovăție în care trăia omul au fost de scurtă durată. De îndată ce Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pentru binecuvântarea omului, satan apare în scenă sub forma unui șarpe. Scopul său este de a strica ceea ce a făcut Dumnezeu. Domnul Isus îl numește „ucigaș de la început” și „mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8.44; Apocalipsa 12.9).

Așa s-a întâmplat cu tot ceea ce Dumnezeu a încredințat omului în har și spre binecuvântare. De fiecare dată, prin infidelitatea omului, satan a reușit să pătrundă în relația dintre Dumnezeu și om. Prilejul pentru aceasta a fost întotdeauna în partea slabă a acestei relații: omul. Dacă o persoană nu se încrede complet în Dumnezeu, ea cade pradă înșelăciunii lui satan.

Dar a existat un singur Om la care satan nu a găsit nici un punct de atac: Omul Isus Hristos. Acest Om este garanția că tot ceea ce a făcut Dumnezeu va fi restaurat așa cum a vrut Dumnezeu.

Geneza 3.1 | Șarpele

Geneza 3.1: 1. Și șarpele era mai șiret decât orice animal al câmpului pe care îl făcuse Domnul Dumnezeu. Și el a spus femeii: „Oare așa a spus Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»“

Ispititorul vine la Eva sub forma șarpelui. Adam dăduse nume animalelor, arătând suveranitatea și perspicacitatea sa asupra lor. Adam, împreună cu Eva, era stăpânul animalelor și capul întregii creații.

Faptul că animalele nu pot vorbi, iar aici un animal vorbește, trebuie să fie un semnal clar pentru Eva că nu este vocea lui Dumnezeu. Satan se folosește de șarpe ca medium pentru a rămâne el însuși ascuns. Este primul medium din istoria omenirii. Aici începe lumea ocultismului.

Un aspect important este natura șarpelui. Ar trebui să luăm șarpele la propriu sau la figurat? Un șarpe figurat duce la o interpretare artificială a textului:

1. Descrierea, potrivit căreia șarpele era „mai șiret decât orice animal al câmpului” rămâne de neînțeles.
2. Sentința asupra animalului este atunci și ea lipsită de sens. Acest lucru reiese clar din componentele blestemului referitor la acesta:
 - a. El este blestemat între toate vitele și între toate animalele câmpului,
 - b. El se va târi pe pânțece,
 - c. El va mânca țărână,
 - d. Va fi vrăjmășie permanentă între șarpe și om.
3. Contrazice felul de exprimare din alte pasaje care se referă la acest capitol (Isaia 65.25; Mica 7.17). Când Domnul Isus le spune ucenicilor Săi: „Fiți dar prudenți (sau: înțelepți) ca șerpii” (Matei 10.16), cu siguranță nu ne cheamă să imităm „șarpele cel vechi”, adică pe satan!
- 4 În orice caz, în cazul unui șarpe în sens figurat, nu mai putem spune că șarpele (la propriu) a înșelat-o pe Eva prin viclenia sa, așa cum spune Pavel (2 Corinteni 11.3).

Pe scurt, trebuie să lăsăm afirmația textului ca fiind vorbirea în adevăratul sens al cuvântului a unui animal real, așa cum este aici și cum o citește un cititor imparțial al Bibliei.

O altă întrebare, pe care ne-o putem pune în această privință, este dacă nu cumva Pavel se poate înșela atunci când folosește viclenia instrumentului satan din Grădina Eden - șarpele în adevăratul sens al cuvântului (2 Corinteni 11.3) - și o compară cu viclenia instrumentelor umane ale lui satan (2 Corinteni 11.14,15).

Nu există o astfel de eroare. Acest lucru devine clar atunci când citim cu atenție. El vorbește despre viclenia acestui instrument rău în contrast cu falșii apostoli care sunt slujitorii lui satan. Vedem, de asemenea, o distincție clară între șarpele literal și satan. Nu se spune: căci șarpele însuși ia forma unui înger de lumină!

Dacă spunem că în Geneza 3 manifestarea lui satan era un fel de miraj, ceva care a avut loc în mintea Evei, acest lucru subminează căderea în păcat, care a avut loc din punct de vedere istoric. În acest caz, acest capitol ar avea doar un caracter simbolic, de genul: cu toții suntem ispitiți de satan atunci când ne aflăm în fața unor decizii importante. Dar atunci omul nu mai este o creatură căzută!

Satan o alege pe Eva ca interlocutor, și nu pe Adam. Satan știe că ea este veriga slabă a lanțului. În învățătura sa despre comportamentul bărbaților și al femeilor în casa lui Dumnezeu, Pavel se referă la ceea ce se întâmplă aici (1 Timotei 2.11-14).

Satan deschide conversația cu o întrebare vicleană. Prin întrebarea sa, el încearcă să semene îndoială și neîncredere cu privire la ceea ce a spus Dumnezeu. Șiretlicul său reușește. De nenumărate ori de atunci, satan a pus această întrebare: „Chiar a spus Dumnezeu?”. Și a avut nenumărate succese cu ea.

Geneza 3.2 - 6 | Căderea în păcat

Geneza 3.2-6: 2. Și femeia a zis șarpelui: „Din rodul pomilor din grădină putem să mâncăm, 3. dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncați din el și să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți»“. 4. Și șarpele a spus femeii: „Nicidecum nu veți muri. 5. Pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“. 6. Și femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și că era plăcut pentru ochi și că pomul era de dorit ca să dea inteligență; și a luat din rodul lui și a mâncat; și a dat și soțului ei care era cu ea și el a mâncat.

Șarpele reușește să o înșele pe Eva prin viclenia sa (2 Corinteni 11.3). Eva nu mai vede acum lucrurile așa cum a spus Dumnezeu că sunt, ci așa cum o face șarpele să le vadă. Oare nu auzim și noi adesea voci în legătură cu afirmații clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, de ex: „Trebuie să vezi lucrurile altfel”? Cine se deschide la acestea pierde viziunea lui Dumnezeu asupra lucrurilor și devine prada altcuiva. În loc să-l trimită pe șarpe la Adam, Eva însăși începe o conversație cu acesta. Ea se deschide la șoaptele acestuia. Răspunsul ei arată deja că discuția sugestivă a șarpelui are succes.

Din răspunsul ei reiese clar că, în mintea ei, pomul cunoașterii binelui și răului se află în mijlocul grădinii (versetul 3), în timp ce Dumnezeu a așezat pomul vieții în mijlocul grădinii (Geneza 2.9). Dacă omul are un alt centru decât Dumnezeu, el greșește întotdeauna. Răspunsul ei dezvăluie altceva: ea adaugă la porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese că nu trebuie să mănânce din el; Eva face din aceasta, că ei să nu mănânce din fruct și *nici să nu se atingă* de el. Ea face porunca lui Dumnezeu mai dificilă decât o dăduse Dumnezeu.

Acum șarpele are o bună ocazie de a-i injecta otrava mortală. Șarpele neagă în mod deschis bunătatea lui Dumnezeu. Îl prezintă ca pe cineva care refuză bunătatea față de oameni. Făcând acest lucru, el spune de fapt: Dumnezeu nu te iubește cu adevărat. Aceasta este cea mai mare dezonoare imaginabilă a lui Dumnezeu, care este DRAGOSTE: „Dumnezeu este dragoste” (1

Ioan 4.8,16). Satan a avut mereu nenumărate succese cu acest mod de a-L înfățișa pe Dumnezeu.

Femeia este acum atât de rătăcită în gândirea ei, încât adoptă „punctul de vedere” al lui satan. Crezând că satan are în vedere ce este mai bun pentru ea, Eva se încrede în el mai mult decât în Dumnezeu. Ea Îl judecă pe Dumnezeu după minciuna lui satan. Ea se uită la pom și îl vede așa cum l-a prezentat satan. Este într-adevăr un fruct magnific. Să nu ai voie să mănânci din el? Cu siguranță că Dumnezeu nu a vrut să spună asta. Se naște dorința de a lua din fruct.

Înșelată și ademenită de poftă, ea devine posedată de dorința pe care satan a trezit-o în ea: să dobândească înțelegere și astfel să fie asemenea lui Dumnezeu. Pofta dă naștere păcatului; dar păcatul dă naștere morții (Iacov 1.14,15). Ea ia și mănâncă și îi dă și soțului ei și el mănâncă. Acte dramatice cu consecințe irevocabile, profund tragice. Prin acțiunile lor, ei lasă să se știe că Îl resping pe Dumnezeu pentru a savura un fruct.

Geneza 3.7 - 8 | Frica de Dumnezeu

Geneza 3.7-8: 7. Și li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi. Și au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi. 8. Și au auzit glasul Domnului Dumnezeu umblând în grădină în răcoarea zilei. Și omul și soția lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu, în mijlocul pomilor grădinii.

Rezultatul faptei lor este că acum recunosc cu adevărat binele și răul, așa cum spusese satan. Numai că, din acel moment, ei nu mai sunt capabili să facă binele, ci numai răul. Ochii lor sunt deschiși, dar nu-și văd decât goliciunea, propria lor păcătoșenie. Ei înțeleg că nu se mai pot înfățișa înaintea lui Dumnezeu în același mod ca înainte de fapta lor. Acoperământul, pe care îl caută pentru aceasta, îl găsesc în șorturile făcute de ei înșiși din frunze de smochin.

Aceste șorturi din frunze de smochin sunt purtate și astăzi de toți cei care sunt conștienți de existența lui Dumnezeu, dar care cred că pot sta înaintea Lui prin îndeplinirea obligațiilor de închinare. Dar pentru Dumnezeu aceasta nu este o acoperire. În versetul 10, în ciuda șortului său, Adam spune: „Sunt gol”. Și nici nu îndrăznește - în ciuda șortului - să apară înaintea lui Dumnezeu. Temându-se de El, ei se ascund când își dau seama că El vine. Dumnezeu vine să caute comuniunea cu omul. Dar păcatul a făcut acest lucru imposibil.

Geneza 3.9 - 13 | Chemat să dea socoteală

Geneza 3.9-13: 9. Și Domnul Dumnezeu a strigat pe om și i-a zis: „Unde ești?” 10. Și el a spus: „Am auzit glasul Tău în grădină și m-am temut, pentru că sunt gol; și m-am ascuns”. 11. Și El a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?” 12. Și omul a spus: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. 13. Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Și femeia a spus: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat”.

În timp ce s-au ascuns, vocea lui Dumnezeu a răsunat către Adam: „Unde ești?”. Așa că și astăzi Dumnezeu îl caută pe păcătos și îl cheamă pe fiecare pe nume să iasă din ascunzătoare. Intrând în lumina lui Dumnezeu, începe schimbarea. Adam știe că Dumnezeu îl vede și Îi răspunde. Dar nu este un răspuns direct, ci un răspuns evaziv. El vorbește despre frica și goliciunea sa ca motiv pentru a se ascunde de Dumnezeu. El nu vorbește despre cauză.

Adam și Eva nu se pleacă imediat în fața judecății lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu pune întrebări suplimentare. El știe exact ce s-a întâmplat, dar vrea să audă acest lucru din gura lui Adam și a Evei. În întrebările pe care le pune, El pune în gura lor, ca să spunem așa, ceea ce ar

trebui să spună, pentru că vrea să-i determine să-și mărturisească păcatul. Punându-le întrebări, Dumnezeu îi obligă să se gândească la ceea ce au făcut.

În loc de o mărturisire sinceră, întrebările lui Dumnezeu dezvăluie egoismul lor și căutarea unei justificări pentru fapta lor. Adam o învinovățește pe Eva și, indirect, îl învinovățește pe Dumnezeu, când spune: „Femeia pe care mi-ai dat-o”. De asemenea, Eva mută vina de la ea însăși și o dă șarpelui.

Geneza 3.14 - 19 | DOMNUL Dumnezeu judecă

Geneza 3.14-19: 14. Și Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Pentru că ai făcut aceasta, blestemat ești tu între toate vitele și între toate animalele câmpului. Vei merge pe pânțele tău și vei mânca țărână în toate zilele vieții tale. 15. Și vrăjmășie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul“. 16. Femeii i-a zis: „Îți voi mări foarte mult durerile nașterii și sarcina ta; cu durere vei naște copii; și dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine“. 17. Și lui Adam i-a zis: „Pentru că ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit, zicând: «Să nu mănânci din el», blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; 18. și îți va da spini și mărăcini; și vei mânca iarba câmpului. 19. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce“.

În răspunsul Său la apărarea lui Adam și a Evei, Dumnezeu Se adresează mai întâi șarpelui, întrucât el era instrumentul ispitirii la păcat. Fără să-l asculte pe șarpe, Dumnezeu îl blestemă. Șarpele aude imediat judecata, fără posibilitatea de a reacționa. A se târi pe burtă indică o umilință extrem de mare și o nenorocire extremă (compară cu Mica 7.17a; Psalmul 44.25).

În blestem, Dumnezeu vorbește și despre „sămânța femeii”, ceea ce reprezintă o referire la Domnul Isus (Galateni 4.4). El va zdrobi capul lui satan și satan Îi va zdrobi călcâiul. Când călcâiul este zdrobit, este imposibil să mergi. Este ceea ce s-a întâmplat cu Domnul Isus când oamenii, conduși de satan, I-au străpuns picioarele pe cruce și L-au ucis. Dar prin cruce El obține victoria și zdrobește capul lui satan (Coloseni 2.15).

După blestemul rostit asupra șarpelui și perspectiva victoriei asupra înșelătorului, Dumnezeu pronunță judecata Sa asupra păcatului omului. Mai întâi El numește consecințele păcatului pentru femeie și apoi pentru bărbat. Ei nu sunt blestemați. Consecințele pentru ei sunt o complicare a sarcinilor pe care Dumnezeu le-a dat fiecăruia dintre ei.

Intenția lui Dumnezeu este ca femeia să aibă copii, adică să rămână însărcinată (Geneza 1.28a). Evident, sarcina și nașterea erau inițial nedureroase. Aceasta nu va mai fi așa. Sarcina va aduce multe neplăceri și vor exista dureri asociate cu nașterea copiilor. Păcatul a slăbit-o pe femeie din punct de vedere fizic, așa că sarcina și nașterea vor fi cu greutate.

La această judecată se adaugă faptul că dorința ei va fi spre soțul ei și că el va stăpâni peste ea. Acesta este rezultatul comportamentului ei greșit, prin faptul că a purtat conversația cu șarpele fără a-l implica pe Adam. De asemenea, ea l-a implicat pe Adam în păcatul ei, prin faptul că i-a dat din fruct. În loc să-i fie de ajutor, ea l-a ademenit să păcătuiască. În această judecată, Dumnezeu pronunță că ea va fi cu adevărat dependentă de soțul ei și că el îi va spune ce să facă. În aceasta se află în același timp binecuvântarea ei.

Judecata asupra lui Adam este dublă. Din cauza lui, pământul este blestemat, iar el se va întoarce în țărână, adică va muri fizic. Pentru că și-a ascultat soția, Adam și-a negat poziția de conducere asupra creației. Ca pedeapsă, natura se va răzvrăti împotriva lui în viitor. Natura este, de

asemenea, afectată de consecințele căderii în păcat (Romani 8:20). De acum înainte, ea produce și spini și mărarini. Adam nu va mai fi capabil să gestioneze natura.

Pentru a se întreține, el trebuie să lucreze pământul cu mare efort. Din el iese pâinea necesară pentru el (Iov 28.5a; Psalmul 104.14). Aceasta va fi partea lui, atâta timp cât va trăi. Dar vine și timpul morții fizice. Pentru că a încălcat porunca divină, el l-a pus deoparte pe Dumnezeu. Prin judecata că se va întoarce în țărână, el trebuie să realizeze nimicnicia ființei sale (Psalmul 104.29; Psalmul 103.14; Eclesiastul 3.19,20; 12.7).

Mandatul de a munci se aplică în continuare. Cei care nu muncesc, deși pot, sunt neascultători față de Dumnezeu și nu merită să fie hrăniți (2 Tesaloniceni 3.10). Domnul Isus a lucrat (Ioan 5.17). În mod profetic, El a spus chiar că a lucrat în zadar: „Și eu am zis: «În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic»” (Isaia 49.4).

Geneza 3.20 | Credința lui Adam

Geneza 3.20: 20. Și omul a pus soției sale numele Eva, pentru că ea este mama tuturor celor vii.

Adam o numește pe soția sa „Eva”, care înseamnă „viață”. Aici se dezvăluie credința lui Adam. El acceptă judecata lui Dumnezeu și, în același timp, își pune mâna cu credință pe ceea ce a spus Dumnezeu despre „sămânța femeii”. El își îndreaptă privirea spre viitor, atunci când spune că Eva este mama tuturor celor vii. „Tuturor celor vii” se aplică doar celor care sunt uniți prin credință cu „sămânța femeii”, cu Domnul Isus. Desigur, Adam nu a înțeles așa, dar noi putem cunoaște acest lucru în lumina Noului Testament (Galateni 3.16; 4.4).

Geneza 3.21 | Domnul Dumnezeu îl îmbracă pe om

Geneza 3.21: 21. Și Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.

Faptul că Adam și Eva și-au recunoscut păcatul împotriva lui Dumnezeu este arătat de faptul că Dumnezeu i-a îmbrăcat cu îmbrăcăminte de blană. Șorțurile făcute de ei înșiși dispar. Îmbrăcăminte din blană nu poate exista decât atunci când un animal a fost ucis pentru ea. Sângele a fost vărsat. În aceasta vedem adevărul, că numai prin sângele unui om nevinovat există mântuire pentru omul vinovat. Găsim aici o referire la sângele și moartea Domnului Isus. Numai prin sângele Domnului Isus este posibilă iertarea păcatelor (Evrei 9.22) și numai prin moartea Domnului Isus o persoană este împăcată cu Dumnezeu (Romani 5.10).

Ca urmare a credinței în El și în lucrarea Sa, credinciosul devine îmbrăcat cu Hristos, astfel încât este iertat (sau: plăcut lui) de Dumnezeu (Efeseni 1.6,7). El este îmbrăcat cu „haina cea mai bună” (Luca 15.22), „cu hainele mântuirii” (Isaia 61.10). Acest lucru trebuie să se vadă și în practica noastră, conform îndemnului de a ne îmbrăca în Domnul Isus Hristos (Romani 13.14; Galateni 3.27). Îmbrăcăminte vorbește despre comportamentul nostru, despre ceea ce văd oamenii la noi. Îl recunosc ei pe Domnul Isus în comportamentul și în cuvintele noastre? Ne comportăm așa cum vrea El și vorbim așa cum vrea El?

Geneza 3.22 - 24 | Alungat din Paradis

Geneza 3.22-24: 22. Și Domnul Dumnezeu a zis: „Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să cunoască binele și răul. Și acum, să nu-și întindă mâna și să ia și din pomul vieții și să mănânce și să trăiască pentru totdeauna...!” 23. De aceea Domnul Dumnezeu l-a scos din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. 24. Și l-a alungat pe om; și a pus

heruvimii și flacăra sabiei strălucitoare spre răsăritul grădinii Edenului, ca să păzească drumul către pomul vieții.

DOMNUL Dumnezeu confirmă ceea ce satan i-a spus Evei despre „a fi ca Dumnezeu” (versetul 5). După cum am menționat mai înainte, „a fi asemenea” se referă doar la cunoașterea binelui și a răului, în timp ce posibilitatea de a folosi această cunoaștere într-un mod dumnezeiesc lipsește cu desăvârșire. Omul este înșelat, pentru că a urmat sugestia lui satan.

Conform purtării de grijă binevoitoare a lui Dumnezeu cu veșminte de blană, ei trebuie să plece din Paradis. Acesta este pierdut definitiv pentru om. O întoarcere la pomul vieții nu este posibilă. Accesul este blocat. Aceasta este, de asemenea, o dovadă a milei lui Dumnezeu, deoarece în acest fel Dumnezeu îl împiedică pe om să rămână pentru totdeauna în această stare de nenorocire.

Istoria omenirii arată că omul este neobosit în eforturile sale de a redeschide calea spre Paradis. El nu se pleacă sub judecata lui Dumnezeu. Dar toate eforturile sunt în zadar și așa va fi întotdeauna. Sabia heruvimilor păzește calea spre pomul vieții prin porunca lui Dumnezeu.

Omul este trimis afară din grădină, pentru a lucra pământul. Pentru că pământul nu mai este curat, nu mai produce numai roade bune. Chiar dacă Dumnezeu va face o cale pentru a trăi în comuniune cu El, consecințele păcatului nu sunt înlăturate complet. Nu poate exista o restabilire completă a vechii situații. Mai târziu vom vedea că Dumnezeu are planuri care merg mult dincolo de restaurarea Paradisului: Biserica (Adunarea) va fi veșnic unită cu Domnul Isus și va rămâne veșnic cu El în casa Tatălui.

Cu toate acestea, planurile lui Dumnezeu cu pământul se vor împlini într-o zi. Dar înainte de aceasta, omul trebuie să fie testat în toate modurile posibile, pentru a vedea dacă se mai poate aștepta ceva bun de la el. Rezultatul acestui lucru îl vedem în restul cărții Geneza și în cărțile următoare.

Geneza 4

Introducere

În capitolul 3, păcatul creează o despărțire între Dumnezeu și om (Isaia 59.2). Capitolul 4 ne arată că această despărțire are consecințe și asupra relației dintre oameni.

Geneza 4.1 - 2 | Cain și Abel

Geneza 4.1-2: 1. Și Adam a cunoscut pe Eva, soția sa; și ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain; și a zis: „Am dobândit un om de la Domnul“. 2. Și a mai născut și pe fratele său Abel. Și Abel era păstor de oi, iar Cain lucra pământul.

Oamenii păcătoși primesc copii păcătoși (Ioan 3.6a; Psalmul 51.5; Iov 14.4). Domnul Isus este singura excepție. Deși S-a născut din Maria, o femeie păcătoasă, El nu a fost conceput de un om păcătos. El a fost născut de Dumnezeu Duhul Sfânt (Luca 1.35). De aceea este scris despre El: „Care n-a cunoscut niciun păcat” (2 Corinteni 5.21) și „Care n-a făcut niciun păcat” (1 Petru 2.22). El este Fiul lui Dumnezeu care nu are o natură păcătoasă: „păcatul nu este în El” (1 Ioan 3.5).

Cu mare entuziasm, Eva îi dă fiului ei întâi născut numele Cain. Acest nume înseamnă „dobândit” sau „câștig”. Este posibil ca ea să fi crezut că el era sămânța promisă (Geneza 3.15). Dar ea avea să afle în curând că nu era așa. În mod similar, Samuel greșește mai târziu când crede că Eliab, fratele mai mare al lui David, trebuie să fie împăratul ales de Dumnezeu, deoarece acest bărbat este foarte înalt (1 Samuel 16.6,7). Cain are și un frate: Abel.

Cei doi băieți se dezvoltă diferit. Nu este nimic în neregulă cu asta. Dar vedem în diferențele dintre ocupațiile lor un indiciu al orientării inimilor lor. Abel devine păstor. Aceasta pare a fi o slujbă ușoară, în timp ce Cain pare a fi un muncitor harnic.

Faptul că Abel a devenit păstor arată că inima lui era îndreptată spre Dumnezeu. El nu avea niciun animal cu care să se hrănească singur. Nici nu era așa, deoarece carnea îi este dată omului de către Dumnezeu pentru hrană abia în Geneza 9 (Geneza 9.3). Abel creștea oi pentru a le sacrifica lui Dumnezeu, așa cum citim în versetul 4. El este profund pătruns de faptul că omul nu poate exista decât pe baza unei jertfe aduse lui Dumnezeu.

Geneza 4.3 - 5 | Cain și Abel aduc fiecare câte o jertfă

Geneza 4.3-5: 3. Și a fost așa: după un timp, Cain a adus un dar Domnului din roadele ogorului. 4. Și Abel a adus și el din cele întâi-născute ale oilor lui și din grăsimea lor. Și Domnul a privit la Abel și la darul său. 5. Iar la Cain și la darul său n-a privit. Și Cain s-a mâniat foarte tare și fața i s-a posomorât.

Deși nu citim nimic despre aceasta, Adam și Eva le vor fi povestit copiilor lor despre cele petrecute în Paradis, de hainele cu care Dumnezeu i-a îmbrăcat. Ei vor fi povestit despre păcatul lor și despre înstrăinarea lor de Dumnezeu. Apoi vor fi aflat că Dumnezeu le-a oferit o cale de a fi din nou cu El, îmbrăcându-i cu pielea unui animal care a fost ucis pentru ei (Geneza 3.21). Ei au înțeles că nu puteau sta înaintea lui Dumnezeu decât pe baza unei jertfe.

Cain este primul care aduce o jertfă. Abel aduce și el o jertfă. Citim despre „Abel și ... darul său de jertfă” și despre „Cain și ... darul său de jertfă”. Persoana și darul de jertfă al ei sunt împreună. Abel și jertfa sa sunt primiți, Cain și jertfa sa nu sunt primiți. Aici începe separarea dintre familia lui Dumnezeu și familia diavolului, separare care străbate întreaga Biblie (1 Ioan 3.10-12).

Ca oameni, amândoi erau păcătoși. Nu există nicio diferență în acest sens (Romani 3.23). Așadar, respingerea lui Cain și primirea lui Abel trebuie să se datoreze jertfei. Este exact ceea ce spune Evrei 11: „Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain” (Evrei 11.4a). Abel nu era cu nimic mai bun decât Cain, dar el luase la inimă cu adevărat instrucțiunile părinților săi: el a venit cu o oaie. El a înțeles că sângele unui nevinovat era necesar pentru a fi primit de Dumnezeu. Dumnezeu poate primi această jertfă, iar El îl primește pe cel care se jertfește în jertfă.

Cain a venit cu o jertfă total diferită. El a venit cu rodul pământului, cu rodul propriei sale munci cinstite și grele, dar cu o jertfă *fără sânge*. Ea este la fel de inadecvată ca și frunzele de smochin. Efortul propriu nu poate aduce niciodată reconcilierea și nici nu poate construi un pod peste prăpastia dintre păcătos și Dumnezeu. Atât jertfa lui Cain, cât și frunzele de smochin vorbesc despre propria neprihănire a omului, pe care acesta încearcă să se sprijine și crede că Dumnezeu trebuie să fie mulțumit de ea. Aceasta este ceea ce Iuda numește în epistola sa „calea lui Cain” (Iuda 11), modul de a se apropia de Dumnezeu prin voința proprie pe care o are. Această cale îl determină în cele din urmă pe om să întoarcă spatele lui Dumnezeu și să preia conducerea vieții sale în propriile mâini, fără a da socoteală lui Dumnezeu. Așa vedem în continuarea acestui capitol (versetele 16-24).

Prin respingerea lui Cain și a jertfei sale, adevărata natură a lui Cain este dezvăluită. El este „din cel rău” (1 Ioan 3.12a). El este înfuriat de această respingere, în loc să se plece și să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Aceasta se putea citi pe fața lui.

Geneza 4.6 - 7 | DOMNUL îi face o ofertă lui Cain

Geneza 4.6-7: 6. Și Domnul a spus lui Cain: „De ce te-ai mâniat? Și de ce ți s-a posomorât fața? 7. Dacă faci bine, nu vei fi bine primit? Și, dacă nu faci bine, păcatul stă culcat la ușă și dorința lui va fi îndreptată spre tine, dar tu stăpânește peste el“.

DOMNUL îi vorbește despre comportamentul său. El îi oferă lui Cain posibilitatea de a se întoarce de la calea sa greșită și de a face ceea ce este bine, ceea ce înseamnă să aducă jertfa cea bună și astfel să-și ocupe locul potrivit înaintea lui Dumnezeu.

DOMNUL îl avertizează, de asemenea, cu privire la consecințe, dacă nu se pocăiește. Păcatul va pune atunci stăpânire totală pe el. Dacă va asculta, i se va permite să ocupe locul primului născut și să se bucure de binecuvântarea care vine odată cu acesta.

Geneza 4.8 | Cain îl ucide pe Abel

Geneza 4.8: 8. Și Cain a vorbit lui Abel, fratele său. Și a fost așa: când erau ei pe câmp, Cain s-a ridicat împotriva lui Abel, fratele său, și l-a ucis.

Pe *calea* lui Cain se săvârșesc *faptele* lui Cain: crima (1 Ioan 3.12b). În loc să asculte de îndemnul lui Dumnezeu, Cain se întoarce împotriva fratelui său. Primul păcat (al lui Adam și al Evei) a fost îndreptat împotriva lui Dumnezeu, al doilea împotriva aproapelui. Cel de-al doilea este o consecință a primului.

Ce i-a făcut Abel lui Cain? Abel nu i-a făcut nimic lui Cain, dar Cain i-a reproșat lui Abel harul pe care acesta din urmă îl primise de la Dumnezeu. Așa a fost dintotdeauna. Cei care cred că pot să-L slujească pe Dumnezeu prin îndreptățire de sine i-au persecutat întotdeauna pe cei care vor să trăiască prin har (Galateni 4.29). Liderii religioși L-au ucis pe Domnul Isus pentru că El a predicat harul. Mai târziu, l-au întemnițat pe Pavel, pentru că a mers la națiuni să le propovăduiască Evanghelia (Faptele apostolilor 22.19-22).

Geneza 4.9 - 12 | DOMNUL rostește sentința asupra lui Cain

Geneza 4.9-12: 9. Și Domnul a spus lui Cain: „Unde este Abel, fratele tău?“ Și el a zis: „Nu știu; sunt eu păzitorul fratelui meu?“ 10. Și El i-a spus: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă la Mine din pământ. 11. Și acum blestemat ești tu pe pământul care și-a deschis gura ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta! 12. Când vei lucra pământul, nu-ți va mai da puterea lui; rătăcitor și fugar vei fi pe pământ“.

La fel ca după păcatul lui Adam, Dumnezeu îl abordează pe păcătos cu o întrebare după păcatul lui Cain. Punând întrebări, Dumnezeu îl obligă pe om să reflecteze asupra acțiunilor sale și să dea un răspuns chibzuit. Cain nu răspunde evaziv ca Adam și Eva, ci cu o minciună nerușinată. În cazul lui Cain, sunt exprimate două caracteristici ale păcatului, care pot fi urmărite la toate păcatele: violența și minciuna.

Dumnezeu îi atrage atenția, că El aude vocea lui Abel în sângele său. Negarea este zadarnică. Dumnezeu îl blestemă pe Cain din cauza refuzului său încăpățânat de a-și recunoaște păcatul. Acest blestem va continua să lucreze în succesele sale în prelucrarea pământului. Acesta nu-i va mai aduce ceea ce îi adusesese înainte. Toate eforturile sale vor avea rezultate foarte mici.

Geneza 4.13 - 16 | Cain se îndepărtează de DOMNUL

Geneza 4.13-16: 13. Și Cain a spus Domnului: „Pedeapsa mea este prea mare ca să poată fi purtată. 14. Iată, m-ai izgonit astăzi de pe fața pământului și voi fi ascuns de la fața Ta și voi fi rătăcitor și fugar pe pământ; și va fi așa: oricine mă va găsi mă va ucide“. 15. Și Domnul i-a zis: „De aceea, oricine îl va ucide pe Cain va fi răzbunat de șapte ori“. Și Domnul a pus un semn pe Cain, ca nu cumva, cineva, găsimdu-l, să-l lovească. 16. Și Cain a ieșit de la fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden.

Când Cain este confruntat de Dumnezeu, Judecătorul, cu păcatul său, nu mai poate să-l evite. Dar atunci Cain încearcă o altă cale. El crede că păcatul său este prea mare ca să poată fi iertat. Vedem aici două extreme: pe de o parte, negarea de către om a păcatului și, pe de altă parte, opinia că păcatul său nu poate fi iertat.

Ambele sunt minciuni ale lui satan, prin care acesta vrea să-i împiedice pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu și să accepte oferta harului pentru a fi mântuiți. Prima este o justificare a lui însuși, a doua este o depreciere a lui Dumnezeu, ca și cum ar exista un păcat pentru care El nu cunoaște nicio rezolvare, pentru care Domnul Isus nu ar fi putut muri.

Vinovăția, care nu este iertată, îi umple pe oameni de o teamă persistentă (Proverbele 28.1a; Iov 15.20,21, Psalmul 53.5a). Oriunde merge, el crede că este în pericol de moarte. În toți cei pe care îi întâlnește crede că vede un executor judecătoresc. Oamenii care trăiesc pe pământ sunt frații lui, dar pe bună dreptate îi este teamă și de ei, că ar putea să moară de mâna lor.

Dar Dumnezeu în bunătața Sa îi iese totuși în întâmpinare lui Cain în ceea ce privește viața lui pământească. Dumnezeu îi face un semn lui Cain și astfel toți ceilalți pot vedea că Dumnezeu își rezervă dreptul de a fi singurul care se ocupă de păcătosul Cain. După această promisiune, Cain îi întoarce spatele DOMNULUI. El se mută spre est, în direcția în care Dumnezeu îi alungase pe Adam și Eva (Geneza 3.24), și locuiește acolo.

Geneza 4.17 - 24 | Urmașii lui Cain

Geneza 4.17-24: 17. Și Cain a cunoscut pe soția sa și ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. Și el a zidit o cetate și a pus numele cetății după numele fiului său Enoh. 18. Și lui Enoh

i s-a născut Irad; și Irad a născut pe Mehuiael; și Mehuiael a născut pe Metușael; și Metușael a născut pe Lameh. 19. Și Lameh a luat două soții: numele uneia era Ada și numele celeilalte, Țila. 20. Și Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor care locuiesc în corturi și cresc vite. 21. Și numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl celor care mânuiesc harfa și fluierul. 22. Țila, de asemenea, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor felurilor de unelte de aramă și de fier. Și sora lui Tubal-Cain era Naama. 23. Și Lameh a spus soțiilor sale: „Ada și Țila, ascultați glasul meu! Voi, soții ale lui Lameh, plecați urechea la glasul meu: Pentru că am ucis un om deoarece m-a rănit și un tânăr pentru că m-a lovit. 24. Dacă de șapte ori va fi răz bunat Cain, Lameh de șaptezeci și șapte de ori“.

Primul registru genealogic din Biblie este cel al lui Cain, registrul neamului necredinței, al cărnii. Apoi, în capitolul 5, vine registrul credinței (Geneza 5.1). Aici vedem un principiu: „Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel spiritual” (1 Corinteni 15.46). Am văzut acest lucru și în cazul jertfelor: mai întâi a jertfit Cain, apoi Abel. Faptul că în această genealogie este vorba de oameni care trăiesc în necredință, este arătat de faptul că Cain construiește o cetate și îi pune numele fiului său. El își scrie propria glorie pe clădirea sa.

Descendentul său Lameh calcă în picioare căsătoria așa cum a instituit-o Dumnezeu, luându-și două soții. Copiii pe care îi are cu cele două soții au abilități date de Dumnezeu, dar le folosesc pentru ei înșiși.

1. Iabal este „tatăl celor care locuiesc în corturi și cresc vite”, ceea ce putem aplica la prosperitatea economică, la proprietăți și la confort.
2. Iubal este „tatăl celor care mânuiesc harfa și fluierul”, el aduce distracție prin artă și cultură.
3. Tubal-Cain este „făuritorul tuturor felurilor de unelte de aramă și de fier”, ceea ce reprezintă știința și tehnologia.

Aceste lucruri caracterizează lumea de astăzi. Dumnezeu nu mai este întrebat. Omul reglează toate singur.

De asemenea, auzim vocea lăudăroasă a lui Lameh, care se laudă că se poate descurca singur cu propriile forțe. El se crede cu mult superior chiar și strămoșului său Cain. Nimeni nu-i va putea face rău lui Lameh, fără ca acea persoană să fie pedepsită mult mai aspru decât cea care l-ar ucide pe Cain. Iată cât de important se consideră el însuși.

Geneza 4.25 - 26 | Seth în locul lui Abel

Geneza 4.25-26: 25. Și Adam a cunoscut din nou pe soția sa; și ea a născut un fiu și i a pus numele Set: „Pentru că”, a spus ea, „Dumnezeu mi-a rânduit o altă sămânță în locul lui Abel; pentru că l-a ucis Cain“. 26. Și lui Set i s-a născut de asemenea un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.

După descrierea întunecată a „căii lui Cain”, strălucește o rază de speranță. Ne întoarcem în timp și auzim de nașterea lui Set. El îl înlocuiește pe Abel. Set înseamnă „înlocuitor” sau „loțiitor”. Aici învățăm un principiu general: ceea ce Dumnezeu a dat și este (luat) înapoi de El, va fi întotdeauna înlocuit sau rambursat de El.

Set primește și un fiu: Enos, care înseamnă „om”, cu conotația „om slab” sau „om muritor”. Credința lui Set strălucește din acest nume. Spre deosebire de Cain și de urmașii săi, Set nu așteaptă nimic de la om, ci totul de la Dumnezeu. Este semnificativ, așadar, faptul că în zilele lui Enos începe să fie invocat Numele DOMNULUI. În timp ce sunt unii care își fac un nume pe

Capitolul 4

pământ (versetul 17), există alții care sunt conștienți de propria lor slăbiciune și invocă Numele DOMNULUI (compară cu Proverbele 18.10).

Geneza 5

Geneza 5.1 - 2 Începutul registrului genealogic al lui Adam

Geneza 5.1-2: 1. Aceasta este cartea urmașilor lui Adam. În ziua când a creat Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. 2. Parte bărbătească și parte femeiască i-a creat; și i-a binecuvântat și le-a pus numele Adam în ziua când au fost creați.

După falimentul rasei umane prin linia lui Cain, este ca și cum Dumnezeu începe din nou istoria cu omul. Cain și descendenții săi ne prezintă oamenii care nu vor să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu. Ei își construiesc propria lume, din care Dumnezeu este exclus în mod deliberat.

Geneza 5.3 - 5 | Adam

Geneza 5.3-5: 3. Și Adam a trăit o sută treizeci de ani și a născut un fiu după asemănarea sa, după chipul său, și i-a pus numele Set. 4. Și zilele lui Adam, după ce a născut pe Set, au fost opt sute de ani; și a născut fii și fiice. 5. Și toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost nouă sute treizeci de ani; și a murit.

Dumnezeu reia firul cu omenirea. Cu toate acestea, genealogia lui Adam nu trece prin Cain, ci prin Set, care a luat locul lui Abel (Geneza 4.25). Este un registru genealogic complet diferit. În el sunt notați oamenii care trăiesc prin credință. Nu se menționează detalii speciale despre ei, spre deosebire de urmașii lui Cain. Se pare că ei nu s-au bucurat de niciun statut în lume.

Dar, în ciuda semnelor credinței, vedem consecințele păcatului și în acest registru genealogic. Adam nu a putut face altceva decât să procreeze un fiu „după chipul și asemănarea sa”. Nu putea fi altfel, ca o consecință, el i-a dat fiului său propria sa natură păcătoasă.

Dovada păcatului și, de asemenea, plata păcatului este moartea (Romani 6.23). De asemenea, moartea „a pătruns la toți oamenii” (Romani 5.12), așa cum vedem și mai departe în acest capitol și în întreaga istorie a omenirii. Oricât de mult ar fi putut trăi Adam, chiar și 930 de ani, el nu a scăpat de sentința pe care o pronunțase Dumnezeu: „În ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2.17).

Geneza 5.6 - 20 | Și a murit

Geneza 5.6-20: 6. Și Set a trăit o sută cinci ani și a născut pe Enos. 7. Și după ce a născut pe Enos, Set a trăit opt sute șapte ani; și a născut fii și fiice. 8. Și toate zilele lui Set au fost nouă sute doisprezece ani; și a murit. 9. Și Enos a trăit nouăzeci de ani și a născut pe Cainan. 10. Și după ce a născut pe Cainan, Enos a trăit opt sute cincisprezece ani; și a născut fii și fiice. 11. Și toate zilele lui Enos au fost nouă sute cinci ani; și a murit. 12. Și Cainan a trăit șaptezeci de ani și a născut pe Mahalaleel. 13. Și după ce a născut pe Mahalaleel, Cainan a trăit opt sute patruzeci de ani; și a născut fii și fiice. 14. Și toate zilele lui Cainan au fost nouă sute zece ani; și a murit. 15. Și Mahalaleel a trăit șaiszeci și cinci de ani și a născut pe Iared. 16. Și după ce a născut pe Iared, Mahalaleel a trăit opt sute treizeci de ani; și a născut fii și fiice. 17. Și toate zilele lui Mahalaleel au fost opt sute nouăzeci și cinci de ani; și a murit. 18. Și Iared a trăit o sută șaiszeci și doi de ani și a născut pe Enoh. 19. Și după ce a născut pe Enoh, Iared a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice. 20. Și toate zilele lui Iared au fost nouă sute șaiszeci și doi de ani; și a murit.

Nu doar asupra lui Adam, ci asupra tuturor celor care sunt înscrisi în acest registru, auzim clopotul morții răsunând în refrenul: „Și a murit”. O excepție minunată de la această regulă, care este valabilă pentru toți oamenii de-a lungul multor secole, este Enoh (versetul 24).

Un efect secundar important apare din cauza vârstei înaintate: adevărul lui Dumnezeu putea fi transmis prin cât mai puțini intermediari posibil. Astfel, între Adam și Moise, adică pe o perioadă de aproximativ 2500 de ani, au existat doar șapte mediatori sau transmițători.

Geneza 5.21 – 24 | Enoh este răpit

Geneza 5.21-24: 21. Și Enoh a trăit șaiszeci și cinci de ani și a născut pe Metusala. 22. Și după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. 23. Și toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaiszeci și cinci de ani. 24. Și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.

Enoh a născut pe Metusala și fii și fiice, și a trăit 365 de ani, și *nu* a mai murit, „pentru că Dumnezeu l-a luat”. Singurul alt descendent al lui Adam care a ajuns în cer fără să moară este Ilie (2 Împărați 2.11). Singurul Om, care ar fi putut merge în cer fără să moară, este Domnul Isus. Dar El a murit de bunăvoie moartea păcătosului, pentru a-l răscumpăra.

Enoh „a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11.5) pentru că a umblat cu El. Enoh a umblat cu Dumnezeu pentru că „s-a învoit” cu Dumnezeu (Amos 3.3). Dumnezeu a vrut să umble cu Adam în grădină (Geneza 3.8), dar păcatul a făcut acest lucru imposibil. Enoh a crezut în Dumnezeu, a contat pe El în orice împrejurare și i-a avertizat pe contemporanii săi de judecata care urma să vină (Iuda 14,15). Dumnezeu îi vorbise lui Enoh despre acest lucru, deoarece Dumnezeu Își comunică în toate timpurile gândurile Sale celor care umblă cu El și Îi sunt plăcuți.

Enoh a umblat cu adevărat cu Dumnezeu. Acest lucru este evident din faptul că el nu a păstrat pentru sine înștiințarea din partea lui Dumnezeu, ci a transmis-o mai departe oamenilor în cauză. „Enoh” înseamnă „instruit”. Și noi suntem instruiți de Dumnezeu cu privire la ceea ce va face El cu lumea. Ne determină și pe noi să umblăm cu Dumnezeu și să predicăm judecata celor din jurul nostru pentru a-i avertiza?

Enoh este, de asemenea, o imagine a mădularelor în viață ale Bisericii (Adunării), care, la venirea Domnului Isus, fără să moară, vor fi și ele înălțate pentru a-L întâlni în văzduh. Așa cum Enoh a fost luat înainte de judecata care a venit asupra acestei lumi prin potop, tot așa și Biserica va fi ridicată înainte ca judecățile lui Dumnezeu să vină asupra acestei lumi.

Geneza 5.25 - 27 | Cel mai bătrân om

Geneza 5.25-27: 25. Și Metusala a trăit o sută optzeci și șapte de ani și a născut pe Lameh. 26. Și după ce a născut pe Lameh, Metusala a trăit șapte sute optzeci și doi de ani; și a născut fii și fiice. 27. Și toate zilele lui Metusala au fost nouă sute șaiszeci și nouă de ani; și a murit.

Metusala l-a născut pe Lameh (a nu se confunda cu urmașul lui Cain, Geneza 4.19-24) și a născut fii și fiice. A trăit până la vârsta de 969 de ani, „și a murit”. El este cel mai bătrân om din lume până în ziua de azi. În Împărăția de pace de 1000 de ani, oamenii vor deveni și mai bătrâni (Isaia 65.20,22).

Geneza 5.28 - 32 | Noe

Geneza 5.28-32: 28. Și Lameh a trăit o sută optzeci și doi de ani și a născut un fiu. 29. Și i-a pus numele Noe, spunând: „Acesta ne va mângâia în lucrul nostru și în truda mâinilor noastre,

din cauza pământului pe care l-a blestemat Domnul“. 30. Și după ce a născut pe Noe, Lameh a trăit cinci sute nouăzeci și cinci de ani; și a născut fii și fiice. 31. Și toate zilele lui Lameh au fost șapte sute șaptezeci și șapte de ani; și a murit. 32. Și Noe era de cinci sute de ani; și Noe a născut pe Sem, pe Ham și pe Iafet.

Lameh a născut pe Noe și fii și fiice. A trăit 777 de ani, „și a murit”. Ca și în cazul lui Enoh, formularea similară repetată despre naștere, viață, nașterea de copii și moarte este întreruptă. Acest lucru este făcut pentru a comunica motivul numirii fiului său. Lameh a trăit într-o lume în care violența și stricăciunea erau în creștere (Geneza 6.12,13). El a perceput acest lucru. El a înțeles și și-a dat seama că pământul era blestemat. În mijlocul acestei situații, el a căutat odihnă. Pe fiul care i se naște, îl numește atunci și el prin credință „Noe”, ceea ce înseamnă „odihnă”.

Această odihnă este însoțită și de mângâiere, despre care vorbește Lameh atunci când îi dă numele. Rezultă astfel o legătură între odihnă și mângâiere. Aceasta nu se vede în germană, dar există un joc de cuvinte între numele Noe („odihnă”) și cuvântul ebraic pentru „mângâiere”. Dorința lui pentru această odihnă este dorința unui suflet temător de Dumnezeu. Dar odihna nu putea veni decât după judecată. Nici Noe nu putea oferi această odihnă. Lameh s-a înșelat când a spus că „acesta” îl va mângâia pe el și pe alții. Este aceeași greșală pe care a făcut-o și Eva când l-a primit pe Cain (Geneza 4.1) și a văzut în el urmașul (sau sămânța) promis (Geneza 3.15).

În timp ce Enoh este luat înainte de judecată (versetul 24), Noe este păstrat în siguranță în corabie pe durata judecății. Noe este o imagine a rămășiței credincioase a lui Israel care va fi păstrată de Dumnezeu în timpul marelui necaz care va veni peste tot pământul (Matei 24.21).

Odată cu menționarea fiilor lui Noe, registrul genealogic al credinței se încheie. Nu se menționează ce vârstă a ajuns Noe în cele din urmă. De la Noe sunt menționate numele celor trei fii ai săi - și nu doar unul singur, ca în toate cazurile anterioare - prin care se continuă linia genealogică. Acest lucru indică, de asemenea, spre evoluțiile ulterioare care vor arăta clar că un nou început se va face cu acești trei fii.

Deși Iafet este cel mai mare (Geneza 10.21), Sem este numit primul. Acest lucru este probabil rânduit pentru că prin el se continuă linia de descendență până la Avraam, strămoșul poporului pământesc al lui Dumnezeu, Israel. De aceea, Dumnezeu este numit „Dumnezeul lui Sem” (Geneza 9.26). Din linia lui se va naște în cele din urmă Hristos (Luca 3.23,36).

Potopul a venit în al 600-lea an al lui Noe (Geneza 7.6), adică în anul 1656 după crearea lui Adam.

Geneza 6

Introducere

Oamenii de pe linia genealogiei credinței nu au reușit să oprească dezvoltarea stricăciunii în lumea din acea vreme. Nu este în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu să câștigi vreodată lumea pentru Dumnezeu prin Evanghelie sau prin eforturi politice. Răul continuă să prolifereze și se manifestă mereu sub alte forme.

Geneza 6.1 - 4 | Fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor

Geneza 6.1-4: 1. Și a fost așa: când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fiice, 2. fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat soții din toate pe care le-au ales. 3. Și Domnul a zis: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna cu omul, pentru că, în adevăr, el este carne; dar zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani“. 4. Uriașii erau pe pământ în acele zile și chiar după aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor și ele le-au născut copii; aceștia au fost vitejii care erau oameni cu renume în vechime.

Pe măsură ce numărul oamenilor nelegiuți crește, crește și păcatul (Proverbele 29.16a; compară cu Faptele apostolilor 6.1). Răul ia forme atât de oribile încât „fiicele oamenilor” se unesc cu „fii lui Dumnezeu”. Fiii lui Dumnezeu, despre care se vorbește aici, sunt îngerii căzuți, care și-au părăsit starea lor originală (Iuda 6) și au luat înfățișare umană. Rezultatele sunt, de asemenea, în consecință. Rezultă „uriași”, „viteji”, „oameni de renume”, apariții impresionante.

Faptul că prin fiii lui Dumnezeu se înțelege îngeri rezultă din Iov 1.6; 2.1. Juxtapunerea fiilor lui Dumnezeu și a fiicelor oamenilor subliniază această idee. Ce sens ar avea juxtapunerea, dacă prin fiii lui Dumnezeu ar fi vorba de oameni? Nici ideea că este vorba despre o legătură între credincioși și necredincioși nu este corectă. Expresia „fii ai lui Dumnezeu” în sensul de „credincioși” este folosită numai în Noul Testament și se aplică atât bărbaților, cât și femeilor (Galateni 3.26; Romani 8.14,19).

Faptul că judecata nu vine imediat este luat de om ca un motiv pentru a continua să păcătuiască (Eclesiastul 8.11). Dar judecata lui Dumnezeu nu se lasă așteptată. Răbdarea lui Dumnezeu cunoaște un sfârșit. Duhul Său nu încearcă la nesfârșit să-i convingă pe oameni de păcatele lor și să-i convingă să se convertească. Dumnezeu constată cu privire la om că „el este carne”, mărturisind astfel că omul este incorigibil păcătos. Prin urmare, Dumnezeu stabilește o limită pentru acțiunile nelegiuite: încă 120 de ani, după care va urma judecata.

Geneza 6.5 – 7 | Cauza potopului

Geneza 6.5-7: 5. Și Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua. 6. Și Domnului I-a părut rău că făcuse pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Sa. 7. Și Domnul a zis: „Voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat, de la om până la animal, și târâtoare și păsări ale cerurilor, pentru că Îmi pare rău că i-am făcut“.

DOMNUL are întotdeauna un motiv pentru tot ceea ce face. El nu face nimic fără o cauză. El nu face întotdeauna cunoscut motivul sau cauza pentru acțiunile Sale, dar uneori o face, ca aici. Din toată lucrarea Sa bună de aici de pe pământ, nu a rămas nimic. Orice speranță de îmbunătățire a dispărut. Când El privește acum pământul, inima Lui este plină de durere

(Psalmul 95.10; Isaia 43.24). Este acesta omul pe care El l-a creat atât de bine? Este acesta omul pentru care El nu Își reținuse favorurile nici după cădere?

I-a părut rău că l-a făcut pe om. Părerea de rău a DOMNULUI nu are nimic de-a face cu conștientizarea unei fapte greșite. Dumnezeu nu face niciodată greșeli! Părerea de rău a DOMNULUI reflectă sentimentul Său, atunci când vede cum omul se comportă cu tot ceea ce i-a fost dat.

Caracterul rău mare al omului nu se vede doar în păcatul teribil de a-și împreuna fiicele cu îngerii căzuți, ci și în viața oamenilor decenti. Domnul Isus vorbește despre viața „în zilele lui Noe” și spune despre viața oamenilor din acele zile: „Mâncau, beau, se însurau, se măritau” (Luca 17.26,27). Acestea sunt lucrurile normale ale vieții. Ele nu sunt lucruri păcătoase în sine. Dar în zilele lui Noe, toate acestea erau păcătoase, ei trăiau doar pentru aceste lucruri. Nimănu-i păsa de Dumnezeu. Acest fel de viață a făcut ca răutatea oamenilor să fie mare și ea a fost cauza potopului.

Când DOMNUL vede acest lucru, Îi pare rău că l-a făcut pe om. Elementul de regret pentru o acțiune greșită nu este prezent aici. Dumnezeu nu face niciodată ceva greșit. Părerea de rău a DOMNULUI arată sentimentele Sale, atunci când vede ce a făcut omul cu tot ceea ce îi dăduse El. El se întristează din această cauză. Atunci când Dumnezeu arată căința de ceva, înseamnă că în căile Sale de guvernare El revine la planul Său inițial - dar într-o formă schimbată -, deoarece vede că oamenii se comportă altfel decât El S-ar fi putut aștepta.

Vedem același lucru în cazul lui Saul, despre care Dumnezeu spune, de asemenea, că Îi pare rău că l-a făcut împărat pe Saul (1 Samuel 15.11,35). Despre celălalt fel de părere de rău, și anume că ar fi fost o greșală din partea lui Dumnezeu să îl facă pe Saul împărat, citim: „Și Speranța lui Israel nu va minți, nici nu-I va părea rău, pentru că El nu este om, ca să-I pară rău” (1 Samuel 15.29; Numeri 23.19; Maleahi 3.6; Romani 11.29). Lui Dumnezeu poate foarte bine să-I pară rău, în sensul că revine la un plan, pentru a-l binecuvânta sau pedepsi pe om, dacă căile omului Îi dau motiv să facă acest lucru. Găsim un exemplu clar în acest sens în Ieremia 18 (Ieremia 18.7-10).

O astfel de acțiune arată că omul nu este o marionetă și că Dumnezeu nu este un Dumnezeu care nu Se lasă înduplecat. Acest lucru nu diminuează cu nimic omnisciența și suveranitatea lui Dumnezeu. Acestea rămân în continuare. Dar ne arată cât de mult Se interesează Dumnezeu de acțiunile omului, astfel încât, la momentul potrivit, El spune: „Sunt sătul de pocăință” (Ieremia 15.6). Dumnezeu îi dă omului multe șanse, iar dacă acesta se pocăiește, Dumnezeu Își amână de fiecare dată judecata. Dar, de fiecare dată, omul o strică din nou. În cele din urmă, Dumnezeu nu mai poate amâna judecata, așa cum a făcut aici cu Noe, deși îi mai dă omului ceva timp să se pocăiască. În acest scop, El a folosit propovăduirea lui Noe, care este numit „predicator al dreptății” (2 Petru 2.5).

Și animalele fără minte sunt incluse în judecata anunțată. Ele au fost create pentru om, pentru ca împreună cu el să-L slujească și să-L onoreze pe Dumnezeu. Dar, prin păcatul omului, nici ele nu mai corespund scopului creației lor.

Geneza 6.8 – 12 | Noe, excepția

Geneza 6.8-12: 8. Dar Noe a căpătat favoare în ochii Domnului. 9. Aceștia sunt urmașii lui Noe. Noe era un om drept, integru printre contemporanii lui: Noe umbla cu Dumnezeu. 10. Și Noe a născut trei fii: pe Sem, pe Ham și pe Iafet. 11. Și pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu și pământul era plin de violență. 12. Și Dumnezeu a privit pământul și, iată, era stricat; pentru că orice făptură își stricase calea pe pământ.

Noe a găsit har în ochii DOMNULUI. Ce altceva poate însemna acest lucru decât că și el l-a căutat? Cei care caută harul sunt conștienți de judecată. Noe a fost un păcătos la fel ca toți ceilalți oameni. Și el a meritat judecata. Prin urmare, el a fost o excepție în mijlocul întregii stricăciuni, pentru că a *recunoscut* că mânia lui Dumnezeu se odihnea și asupra lui. Drept urmare, se putea spune despre el că era „drept”. Acest lucru era evident și în umblarea sa, căci „umbla cu Dumnezeu”. Trebuie să fi fost o mare bucurie pentru Dumnezeu faptul că, în mijlocul stricăciunii și al violenței, cineva umbla cu El.

Geneza 6.13 | Dumnezeu îi spune lui Noe ce vrea să facă

Geneza 6.13: 13. Și Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; și, iată, îi voi nimici de pe pământ.

La fel ca și în cazul lui Enoh, Dumnezeu îi spune lui Noe ce va face. „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El, pentru a le face cunoscut legământul Său” (Psalmul 25.14). Pământul va fi distrus odată cu omul. Omul a stricat tot ceea ce era în legătură cu el. Din cauza vinovăției sale, există un blestem asupra creației (Romani 8.20-22).

Geneza 6.14 – 16 | Însărcinarea de a face corabia

Geneza 6.14-16: 14. Fă-ți o corabie din lemn de gofer: vei face cămăruțe în corabie; și s-o acoperi pe dinăuntru și pe dinafară cu smoală. 15. Și o vei face așa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coți, lățimea ei de cincizeci de coți și înălțimea ei de treizeci de coți. 16. Să faci corăbiei o lumină și la un cot înălțime de la acoperiș să o sfârșești. Și intrarea corăbiei o vei pune în latura ei; o vei face cu un etaj jos, al doilea și al treilea.

Ca și în cazul lui Enoh, și pentru Noe există o salvare de la judecată, dar într-un mod diferit de cel al lui Enoh. Dumnezeu nu îi clarifică lui Noe doar cele referitoare la judecată, ci și cu privire la salvare. Dumnezeu nu lasă în seama lui Noe să se gândească la o modalitate de a se proteja. Așa este și astăzi. Există *un singur* Nume sub cer, în care oamenii pot fi salvați (Faptele apostolilor 4.12), și acesta este „în Numele lui Isus Hristos Nazarineanul” (Faptele apostolilor 4.10).

Dumnezeu dă instrucțiuni precise pentru construirea corăbiei, așa cum face mai târziu la cortul întâlnirii. Corabia este o imagine a Domnului Isus. Lemnul corăbiei vorbește despre natura Sa umană. Omul Isus Hristos este „Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni” (1 Timotei 2.5). Cuvântul „verpichen” este același cuvânt folosit pentru „a împăca”.

Geneza 6.17 | Motivul pentru construirea corăbiei

Geneza 6.17: 17. Și Eu, iată, aduc potopul de ape pe pământ, ca să nimicesc toată carnea în care este suflare de viață sub ceruri; tot ce este pe pământ va pieri.

Până acum, Dumnezeu nu a spus în ce mod va nimici pământul. Aici El spune că o va face printr-un potop de apă. Acum Noe înțelege de ce trebuie să construiască o corabie atât de mare.

Geneza 6.18 – 21 | Cine trebuie să intre în corabie

Geneza 6.18-21: 18. Dar voi întări legământul Meu cu tine; și vei intra în corabie tu și fiii tăi și soția ta și soțiile fiilor tăi cu tine. 19. Și din orice trăiește, de orice carne, să aduci în corabie două din fiecare fel, ca să le păstrezi vii cu tine: să fie parte bărbătească și parte femeiască. 20. Din păsări, după felul lor, și din animale, după felul lor, din fiecare târătoare de pe pământ,

după felul ei, două din fiecare fel vor veni la tine, ca să le păstrezi vii. 21. Și ia la tine din orice hrană care se mănâncă și strânge-o la tine; și îți va fi ca hrană pentru tine și pentru ele“.

Corabia a servit la salvarea lui Noe și a familiei sale. Dar nu doar pentru asta. Planul lui Dumnezeu este de a repopula pământul curățat cu tot ce are viață. Tot ce are valoare pentru Dumnezeu trebuie să intre în corabie. Marea grijă a lui Dumnezeu este arătată și de etajele care trebuiau să fie făcute în corabie. Corabia nu este o cameră mare, ci fiecare creatură vie primește locul său. Și hrana vorbește despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Geneza 6.22 | Noe se supune

Geneza 6.22: 22 Și Noe așa a făcut: potrivit cu tot ce-i poruncise Dumnezeu, așa a făcut.

Credința lui Noe se arată în ascultarea sa. El acționează exact după prescripțiile DOMNULUI. Moise a acționat în același mod atunci când a construit cortul întâlnirii (Evrei 8.5; Exodul 40.16). La fel și credința noastră se arată prin ascultarea noastră de tot ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Atunci când Dumnezeu avertizează asupra unor judecăți viitoare, este înțelept să luăm măsuri în conformitate cu aceasta (Exodul 9.20,21; Ezechiel 3.18).

Geneza 7

Geneza 7.1 – 3 | Noe trebuie să îi aducă pe toți în corabie

Geneza 7.1-3: 1. Și Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie tu și toată casa ta, pentru că pe tine te-am văzut drept înaintea Mea, în generația aceasta. 2. Din toate animalele curate vei lua cu tine câte șapte: parte bărbătească și partea sa femeiască; și din animalele necurate, două: parte bărbătească și partea sa femeiască. 3. Și din păsările cerurilor, câte șapte: parte bărbătească și parte femeiască; ca să păstrezi sămânța vie pe fața întregului pământ.

Noe a terminat de construit corabia. În Evrei 11 se spune că a făcut-o „prin credință”, „după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă” (Evrei 11.7). A făcut-o „fiind cuprins de teamă”, din respect pentru ceea ce spusese Dumnezeu. Și a făcut-o „pentru salvarea casei lui”. Dumnezeu vrea să salveze familiile.

Ce responsabilitate este pentru capul unei familii să trăiască cu DOMNUL, astfel încât să poată primi „înștiințările divine” pentru construirea corabiei. Ce construiesc eu ca și cap de familie? Cu ce mă ocup ca și cap de familie?

Trebuie să fi fost o activitate absurdă pentru oamenii din vremea lui. Ei au văzut un om care construia o corabie uriașă, pe pământ, fără apă în apropiere. Dar ei nu numai că l-au văzut, ci l-au și auzit. Noe este numit un „predicator al dreptății” (2 Petru 2.5). În timp ce construia corabia, el i-a avertizat pe oameni despre judecata care urma să vină și i-a invitat să vină. A făcut acest lucru timp de 120 de ani (Geneza 6.3).

Dar ei nu l-au crezut. Ei și-au trăit viața lor obișnuită (Luca 17.27). Cu cât trecea mai mult timp, cu atât vor fi răs mai tare. Și-au bătut joc de Noe. Cum a fost atunci, așa este și astăzi (2 Petru 3.3-6). Oamenii își bat joc și astăzi când aud de o judecată viitoare. Sunt eu, asemenea lui Noe, un predicator al dreptății, adică al judecății drepte a lui Dumnezeu? Judecata este pe cale să izbucnească din nou. Dumnezeu nu va mai distruge lumea prin apă, ci prin foc (2 Petru 3.7).

Când corabia este gata, DOMNUL îi poruncește lui Noe și familiei sale să intre în corabie și să ia cu ei și animale. Este de remarcat că se face o distincție între animalele curate și necurate. Este pentru prima dată când este menționată această distincție. El a luat mai multe animale curate, pentru a le sacrifica (Geneza 8.20).

Geneza 7.4 | Încă șapte zile

Geneza 7.4: 4. Pentru că încă șapte zile și voi face să plouă asupra pământului patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului orice ființă pe care am făcut-o“.

După această poruncă, Dumnezeu lasă ușa corabiei deschisă încă șapte zile, ca să spunem așa. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care „aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia” (1 Petru 3.20a), a durat încă șapte zile.

Geneza 7.5 – 9 | Noe ascultă de DOMNUL

Geneza 7.5-9: 5. Și Noe a făcut potrivit cu tot ce-i poruncise Domnul. 6. Și Noe era de șase sute de ani când a fost potopul de ape pe pământ. 7. Și Noe a intrat în corabie, și fiii lui și soția lui și soțiile fiilor lui cu el, din cauza apelor potopului. 8. Din animalele curate și din animalele care sunt necurate și din păsări și din orice se mișcă pe pământ, 9. au intrat două câte două în corabie la Noe, parte bărbătească și parte femeiască, după cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe.

Noe acționează în același spirit ca atunci când a construit corabia (Geneza 6.22). Și când intră în corabie, face tot ceea ce „îi poruncise Domnul”. Avea 600 de ani în acel moment. Noe intră în corabie. Dumnezeu conduce animalele, care trebuiau luate cu el, spre corabie. Același mână, care a adus odată animalele la Adam pentru a primi numele lor de la el (Geneza 2.19), le conduce acum la „Noe în corabie” pentru a le păstra în viață. „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său” (Isaia 1.3), dar omul nu are nici o cunoaștere și nici o înțelegere. Animalele sunt mai ascultătoare decât omul. Noe le atribuie locul lor.

Geneza 7.10 | Dumnezeu face ceea ce a spus

Geneza 7.10: 10. Și a fost așa: după cele șapte zile, apele potopului au fost pe pământ.

Acum, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a luat sfârșit. Dumnezeu face ceea ce a spus. Toți batjocoritorii vor fi reduși la tăcere, când vor vedea că fiecare cuvânt, pe care l-a rostit Dumnezeu, va fi împlinit de El.

Geneza 7.11 – 16 | Toate intră în corabie - DOMNUL închide

Geneza 7.11-16: 11. În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea toate izvoarele adâncului celui mare s-au rupt și zăgazurile cerurilor au fost deschise. 12. Și ploaia a fost pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. 13. Chiar în ziua aceea au intrat în corabie Noe și Sem și Ham și Iafet, fiii lui Noe, și soția lui Noe și cele trei soții ale fiilor lui cu ei; 14. ei, și fiecare animal după felul său și fiecare vită după felul ei și fiecare târătoare care se târăște pe pământ, după felul ei, și fiecare pasăre, după felul ei, orice pasăre de orice fel de aripă. 15. Și au intrat în corabie la Noe două câte două din orice carne în care este suflare de viață. 16. Și cele care au intrat, au intrat parte bărbătească și parte femeiască din orice carne, așa cum îi poruncise Dumnezeu. Și Domnul a închis corabia după el.

În aceeași zi, în care începe potopul de apă, Noe intră în corabie împreună cu casa sa și cu animalele. Nimeni nu intră în corabie - cu excepția lui Noe și a casei sale, care sunt „puțini, adică opt suflete” (1 Petru 3.20b). DOMNUL închide ușa în urma lor. Oricine stă afară în acest moment este pierdut fără salvare.

Judecățile distructive din viitor nu vor veni până când Dumnezeu nu va garanta siguranța poporului Său (Apocalipsa 7.3; Geneza 19.22). Când oamenii evlavioși vor fi luați, judecățile nu sunt departe, pentru că ei sunt luați dinaintea răului (Isaia 57.1). Acest lucru este valabil și pentru Biserică (Adunare), care va fi luată înainte ca necazul cel mare să vină peste tot pământul (Apocalipsa 3.10). Am văzut acest lucru în imaginea lui Enoh, care a fost luat înainte de venirea potopului (Geneza 5.24).

Geneza 7.17 – 20 | Pe apă și sub apă

Geneza 7.17-20: 17. Și potopul a fost patruzeci de zile pe pământ. Și apele au crescut și au ridicat corabia; și a fost înălțată deasupra pământului. 18. Și apele s-au întetit și au crescut mult pe pământ; și corabia plutea pe suprafața apelor. 19. Și apele s-au întetit foarte mult pe pământ; și toți munții înalți care erau sub toate cerurile au fost acoperiți. 20. Cu cincisprezece coți s-au înălțat apele mai sus și munții au fost acoperiți.

Timp de patruzeci de zile, apele se ridică - iar corabia cu conținutul ei se ridică odată cu ele - până când chiar și munții cei mai înalți sunt acoperiți de ape. Nu este nevoie de fantezie pentru a ne imagina ce scene teribile trebuie să se fi petrecut în acele zile. La început, oamenii vor fi

fost cu siguranță uimiți de ploile abundente, dar probabil că se va fi căutat și găsit o explicație pentru acest lucru.

Dar, când a continuat să plouă, este posibil să fi fost unii care s-au dus totuși la corabie. Aceștia vor fi bătut la ușă și vor fi implorat să fie lăsați să intre. Dar era prea târziu (compară cu Luca 13.25). Atunci au fugit pe dealuri. Dar apa i-a urmărit și i-a mânat tot mai sus. Era din ce în ce mai puțin loc. Luptele pentru supraviețuire vor fi fost numeroase, atât între oameni unii cu alții, cât și între oameni și animale - până când, în cele din urmă, cel mai înalt munte a fost sub apă.

Este clar că acest potop a fost mondial și nu doar un eveniment local. Se spune că „toți munții înalți care erau sub toate cerurile au fost acoperiți”. Faptul că apa se ridică cincisprezece coți deasupra celor mai înalți munți poate avea legătură cu adâncimea corabiei.

Geneza 7.21 – 23 | Totul moare, cu excepția celor care se află în corabie

Geneza 7.21-23: 21. Și a murit orice carne care se mișca pe pământ, păsări și vite și animale și orice târâtoare care se târâște pe pământ, și toți oamenii. 22. Tot ce avea suflarea duhului de viață în nările sale și tot ce era pe uscat a murit. 23. Și a șters orice ființă care era pe fața pământului, de la om până la vite, și târâtoare și păsări ale cerurilor; și au fost șterse de pe pământ. Și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie.

Astfel, a luat sfârșit „orice ființă care era pe fața pământului”. Doar Noe și ceea ce era cu el în corabie au fost cruțați. Ceea ce însemna judecată pentru lume, însemna salvare pentru ei. Apele, care au nimicuit lumea, au ridicat corabia, pentru ca apoi s-o coboare pe un pământ curățat. Corabia a experimentat judecata lui Dumnezeu, în timp ce cei dinăuntru au fost cruțați. Ea este astfel o imagine impresionantă despre Domnului Isus, asupra căruia Dumnezeu a revărsat și apele judecății Sale la cruce (Psalmul 42.7), în loc de a le revărsa asupra păcătoșilor care se refugiază la El.

În 1 Petru 3, potopul și corabia sunt folosite ca imagine a botezului (1 Petru 3.20,21). Cel care este scufundat în apă la botez experimentează simbolic judecata lui Dumnezeu. Dar, așa cum Noe a fost în siguranță în corabie, un astfel de om este în siguranță în Hristos. În cazul lui Noe, judecata a lovit corabia. Cel care se lasă botezat știe că judecata L-a lovit pe Hristos.

Numai prin potop Noe a putut intra într-o lume nouă. Numai murind cu Hristos, credinciosul poate să-L mărturisească pe pământ. În 1 Petru 3, a fi „mântuit prin botez” (1 Petru 3.21) nu înseamnă a fi la Hristos *în cer*, ci a fi de partea lui Hristos *pe pământ*. Până când un credincios nu este botezat, el nu a arătat încă în mod public că Îi aparține pe pământ.

Geneza 7.24 | Pământul sub apă

Geneza 7.24: 24. Și apele au crescut pe pământ o sută cincizeci de zile.

După ce 40 de zile a plouat din ferestrele cerului și mase mari de apă au fost împinse în sus din izvoarele de apă de sub pământ, apa atinge înălțimea finală. La acest nivel apa rămâne, timp de 150 de zile.

Geneza 8

Geneza 8.1 – 5 | Apele se retrag - Corabia pe muntele Ararat

Geneza 8.1-5: 1. Și Dumnezeu Și-a amintit de Noe și de toate animalele și de toate vitele care erau cu el în corabie. Și Dumnezeu a făcut să treacă un vânt peste pământ și apele s-au potolit. 2. Și izvoarele adâncului și zăgazurile cerurilor au fost închise și ploaia din ceruri a fost oprită. 3. Și apele se retrăgeau de pe pământ ducându-se și întorcându-se. Și, după ce au trecut o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat. 4. Și, în luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe munții Ararat. 5. Și apele au tot scăzut până în luna a zecea: în luna a zecea, în ziua întâi a lunii, s-au văzut vârfulurile munților.

Dumnezeu Își amintește de Noe și prin aceasta și de toți cei care sunt cu el în corabie. Dumnezeu Își amintește de îndurare în mânie (Habacuc 3.2). Noe este o imagine a Domnului Isus. Așa cum Dumnezeu Își amintește aici de Noe, tot așa Dumnezeu, de dragul Domnului Isus, va pune capăt într-o zi marelui necaz în care se va afla rămășița credincioasă a poporului Său. Dumnezeu Se gândește întotdeauna la El și în legătură cu El.

O aplicație personală: Dumnezeu Se gândește la fiecare dintre ai Săi care se află în necazuri și încercări. El nu îngăduie ca cineva să fie ispitit peste putință, ci odată cu ispita El va pregăti și scăparea (1 Corinteni 10.13).

Apele judecății încep să se retragă încet. Dumnezeu nu lasă apele să dispară deodată. Mai întâi, corabia se odihnește pe muntele Ararat. Ararat înseamnă „pământ sfânt”. Acesta este locul în care o persoană ajunge prin convertirea sa. După convertire, primul lucru care urmează este odihna pentru conștiință. Ea se poate odihni știind că păcatele sale sunt iertate. Dar acest lucru nu înseamnă că toate consecințele vieții sale de păcat sunt eliminate imediat. Adesea trece o anumită perioadă de timp pentru asta. Uneori, anumite consecințe sunt chiar permanente.

Geneza 8.6 – 7 | Noe dă drumul la un corb

Geneza 8.6-7: 6. Și a fost așa: la sfârșitul celor patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse. 7. Și a trimis corbul, care a ieșit înapoi și încolo, până când au secat apele de pe pământ.

Noe a deschis fereastra corăbiei și a dat drumul unui corb. Fereastra din partea de sus a corăbiei era singura deschidere (Geneza 6.16) care putea fi deschisă; ușa era închisă și a rămas închisă în continuare. Deschiderea din partea de sus a corăbiei reprezintă legătura cu cerul, cu Dumnezeu. Doar prin legătura cu Dumnezeu putem afla dacă pământul este uscat, dacă toate apele au dispărut, dacă judecata s-a desfășurat pe deplin.

Se pare că corbul a zburat înapoi și în colo între corabie și ape, fără să se întoarcă în corabie. Odată ce apele au secat de pe pământ, corbul nu mai vine la corabie. Corbul este un animal necurat (Leviticul 11.13,15). El este o pasăre de pradă, care trăiește din moarte. Corbul este o imagine a cărnii, a naturii vechi a credinciosului.

Geneza 8.8 – 12 | Noe a dat drumul unui porumbel de trei ori

Geneza 8.8-12: 8. Și a trimis de la el porumbelul, ca să vadă dacă scăzuseră apele de pe fața pământului. 9. Dar porumbelul n-a găsit loc de odihnă pentru piciorul său și s-a întors la el la corabie, pentru că apele erau pe fața întregului pământ. Și și-a întins mâna și l-a luat și l-a adus la sine în corabie. 10. Și a mai așteptat alte șapte zile și din nou a trimis porumbelul din

corabie. 11. Și porumbelul a venit la el în amurg și, iată, în ciocul lui era o frunză ruptă de măslin. Și Noe a cunoscut că apele scăzuseră pe pământ. 12. Și a mai așteptat alte șapte zile și a trimis porumbelul, dar acesta nu s-a mai întors la el.

Noe a dat drumul unui porumbel de trei ori. Porumbelul este un animal curat. El este o imagine a Duhului Sfânt (Matei 3.16), care nu-și poate găsi odihna decât la Hristos și la credincios, deoarece acesta îl are ca viață pe Hristos (1 Corinteni 6.19).

Când Noe îi dă drumul prima dată, probabil la șapte zile după ce a dat drumul corbului - pentru că a doua oară se spune că a mai așteptat „alte șapte zile” (versetul 10) -, porumbelul se întoarce, pentru că nu are unde să găsească odihnă. După încă șapte zile, Noe dă drumul porumbelului pentru a doua oară. Atunci acesta se întoarce cu o frunză de măslin ruptă. Aceasta mărturisește despre o nouă viață.

În viața unui credincios se vor vedea roade spirituale. Scopul lui Dumnezeu este ca noul pământ, noua viață, să producă roade, roade lucrate de Duhul Sfânt, roadele Duhului Sfânt (Galateni 5.22,23a). Vedem această roadă în imaginea frunzei de măslin ruptă din măslin. Măslinul produce ulei de măslină. Uleiul era folosit pentru a-i unge cu el pe împărați și pe preoți. Astfel, credinciosul este uns cu Duhul Sfânt (1 Ioan 2.20,27; 2 Corinteni 1.21), prin care poate aduce roada Duhului.

Când Noe dă drumul porumbelului pentru a treia oară, acesta nu se mai întoarce la el. Acum el știe că pământul este uscat.

Geneza 8.13 – 14 | Pământul este din nou uscat

Geneza 8.13-14: 13. Și a fost așa: în anul șase sute unu, în luna întâi, în ziua întâi a lunii, apele secaseră pe pământ. Și Noe a ridicat acoperișul corăbiei și s-a uitat și, iată, fața pământului se uscăse. 14. Și, în luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat.

Pământul este din nou uscat. La această stare se ajunge după un anumit proces. Așa este și în viața unui credincios (vezi și aplicația spirituală din Geneza 1).

Geneza 8.15 – 19 | Ieșirea din corabie

Geneza 8.15-19: 15. Și Dumnezeu a vorbit lui Noe, zicând: 16. „Ieși din corabie, tu și soția ta și fiii tăi și soțiile fiilor tăi cu tine. 17. Scoate afară cu tine fiecare viețuitoare care este cu tine, de orice carne: păsări și animale și fiecare târâtoare care se târâște pe pământ, ca să mișune pe pământ; să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ”. 18. Și Noe a ieșit, și fiii lui și soția lui și soțiile fiilor lui cu el. 19. Fiecare animal, fiecare târâtoare și fiecare pasăre, orice se mișcă pe pământ, după familiile lor, au ieșit din corabie.

Noe a intrat în corabie conform poruncii lui Dumnezeu (Geneza 7.1). Acum, el și tot ceea ce este cu el în corabie ies din corabie, conform poruncii lui Dumnezeu. Ei pășesc pe un pământ nou (Psalmul 104.30b) pentru a lua în posesie și a se bucura de toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei. Pământul este populat cu tot ceea ce iese din corabie.

Așa arată și viața unui credincios care a ajuns „pe uscat”. El începe să umble în înnoirea vieții (Romani 6.4). El vede acum toate lucrurile într-un mod nou, spiritual, așa cum le vede Dumnezeu. Acest lucru era total diferit înainte de convertire.

Geneza 8.20 | Un altar și o jertfă

Geneza 8.20: 20. Și Noe a zidit un altar Domnului și a luat din orice animal curat și din orice pasăre curată și a adus arderi de tot pe altar.

Când Noe a pus piciorul pe noul pământ, primul lucru pe care îl face este să construiască un altar pentru DOMNUL și să Îi aducă jertfe pe el. În acest fel, el recunoaște că lui Dumnezeu I se cuvin toate drepturile pe acest nou pământ. El jertfește din toate animalele curate, acestea sunt animale care vor fi date mai târziu omului ca hrană.

Aici citim pentru a treia oară despre o jertfă. Prima dată, Dumnezeu a fost Cel care a adus jertfa pentru a-l îmbrăca pe om, astfel încât acesta să poată sta înaintea Lui (Geneza 3.21). A doua oară a fost Abel, cel care a adus o jertfă (Geneza 4.4). El era conștient de faptul că numai prin sângele unui nevinovat putea fi acceptat de Dumnezeu. Acum găsim o jertfă de ardere de tot pe noul pământ, oferită pe un altar.

O jertfă de ardere de tot este o jertfă care este în întregime doar pentru Dumnezeu (Leviticul 1.1-17). Ea se urcă la Dumnezeu toată în foc și fum, ca o mireasmă plăcută pentru El. Un altar vorbește despre jertfă și închinare. Jertfele curate vorbesc despre Domnul Isus. Aducem o jertfă de ardere de tot atunci când Îi spunem lui Dumnezeu cine este Domnul Isus pentru El, ce înseamnă pentru El lucrarea Sa (Evrei 13.15). Când aducem o jertfă de ardere de tot, trebuie să avem o idee despre bucuria pe care Dumnezeu a găsit-o în Domnul Isus și despre gloria de care a avut parte Dumnezeu prin Domnul Isus în lucrarea Sa de pe Golgota.

A aduce o astfel de jertfă este primul rezultat la un om care a ajuns la convertire și care umblă în înnoirea vieții. Inima lui este devotată Mântuitorului său. El nu poate altfel, decât să-L glorifice pe Dumnezeu în acest fel. Aceasta este ceea ce vrea să facă în viața sa personală și aceasta este ceea ce vrea să facă împreună cu alți credincioși, ca Biserică (Adunare). Astfel de închinători caută Dumnezeu (Ioan 4.23,24).

Jertfa lui Noe constă în vite curate și păsări curate. Vitele vorbesc despre Domnul Isus ca Om pe pământ, iar păsările vorbesc despre El ca Om care a venit din cer.

Geneza 8.21 – 22 | Răspunsul lui Dumnezeu la jertfă

Geneza 8.21-22: 21. Și Domnul a mirosit o mireasmă plăcută și Domnul a zis în inima Sa: „Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinerețea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut. 22. De acum înainte, în toate zilele pământului, semănatul și seceratul, și frigul și căldura, și vara și iarna, și ziua și noaptea nu vor înceta“.

Este impresionant să vedem ce efect are asupra DOMNULUI mirosul plăcut al jertfei de ardere de tot. El provoacă în El gânduri, pe care El ni le face cunoscute și nouă. În acest fel, El ne face părtași la ceea ce Îl preocupă pe baza jertfei.

El vorbește în inima Sa, că de acum înainte nu va mai blestema pământul din cauza omului. Motivul pe care îl dă pentru acest lucru este aproape același pe care l-a dat în Geneza 6 (Geneza 6.5-7). Acolo El spune că va nimici pământul pentru că gândurile din inima omului sunt numai rele. Iar acum El spune că exact acesta este motivul pentru care nu va mai distruge pământul. Vedem soluția atunci când ne uităm la context.

Prima afirmație a fost spusă înainte de potop, a doua după. Mai întâi a venit judecata asupra omului din cauza răutății sale. După potop, se adaugă că DOMNUL ține cont de faptul că inima omului este rea „din tinerețe”. Omul se naște cu rău și de aceea este cu atât mai dependent de

Capitolul 8

harul lui Dumnezeu. De aceea, după potop, Dumnezeu ia o bază diferită pentru relația Sa cu omul. Judecata nu a schimbat inima omului, dar Dumnezeu vede acum pământul în mirosul plăcut al jertfei de ardere de tot.

DOMNUL a mirosit mireasma plăcută al jertfei - literalmente: mireasmă de odihnire. Dumnezeu și-a găsit bucuria și odihna în jertfa Domnului Isus, Fiul Său. Și încă o găsește, în ciuda caracterului neschimbător al omului. Pe baza acestei jertfe, El nu va mai distruge pământul prin apă.

Datorită lucrării Domnului Isus pe cruce, care este întotdeauna înaintea ochilor lui Dumnezeu, Dumnezeu menține ciclul descris în versetul 22. De aceea, Dumnezeu încă „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți” (Matei 5.45).

Geneza 9

Geneza 9.1 – 3 | Dumnezeu îl binecuvântează pe Noe

Geneza 9.1-3: 1. Și Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul. 2. Și frica de voi și temerea de voi va fi peste orice animal al pământului și peste orice pasăre a cerurilor, cu tot ce se mișcă pe pământ, și peste toți peștii mării: sunt date în mâna voastră. 3. Tot ce se mișcă și trăiește vă va fi de mâncare: vi le-am dat pe toate ca și iarba verde.

Noe se află pe un pământ curățat, reînnoit (Psalmul 104.30b). El a adus o jertfă. Datorită acestei jertfe, Dumnezeu îi binecuvântează pe Noe și pe fiii săi. A binecuvânta înseamnă a vorbi de bine despre cineva, a dori binele cuiva. Dumnezeu îi asigură de îndurarea Sa și de intențiile Sale binevoitoare față de ei. Toate promisiunile lui Dumnezeu de a le da binele rezultă din intenția Sa de dragoste și din sfatul voinței Sale (Efeseni 1.11; Ieremia 29.11). Înainte de Noe, niciun om nu fusese vreodată binecuvântat. Doar ziua a șaptea a fost binecuvântată de Dumnezeu.

Noe primește aceeași însărcinare ca și Adam de a fi roditor și de a umple pământul (Geneza 1.28). La fel ca Adam, el primește și stăpânirea asupra animalelor (Geneza 1.26,28). Dar se adaugă un element care lipsea la Adam: „frica de voi și temerea de voi va fi peste orice animal al pământului și peste orice pasăre a cerurilor”. Acestea sunt consecințe ale păcatului.

Nou este și faptul că animalele sunt date omului ca hrană. De aici învățăm: viața omului se întemeiază pe moartea altuia (Ioan 6,51b). Cine crede aceasta are viață veșnică (Ioan 6.54). Cine este vegetarian prin convingere (cineva care în mod conștient nu mănâncă carne) aderă (inconștient?) la o doctrină a demonilor (1 Timotei 4.1-3). Totul este bun și nimic nu este de aruncat care iese din mâna lui Dumnezeu și ne este dat pentru hrana noastră (1 Timotei 4.4).

Geneza 9.4 – 7 | Sângele

Geneza 9.4-7: 4. Dar să nu mâncați carne cu viața ei, adică sângele ei. 5. Și cu adevărat voi cere înapoi sângele vostru, al vieților voastre: din mâna oricărei viețuitoare îl voi cere înapoi și din mâna omului; din mâna fratelui fiecărui om voi cere viața omului. 6. Celui care varsă sânge de om, de către om i se va vărsa sângele lui: pentru că El a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu. 7. Iar voi fiți roditori și înmulțiți-vă: răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el“.

Dumnezeu descrie aici mai detaliat folosirea sângelui. El arată clar că sângele reprezintă viața. Numai Dumnezeu are dreptul la viață. El nu renunță niciodată la acest drept. De aceea, interdicția de a mânca sânge (deci de a nu mânca cârnați de sânge!) este încă valabilă (Faptele apostolilor 15.29).

Mai mult, Dumnezeu îi dă omului însărcinarea să ucidă pe cineva care a ucis pe altcineva. Dumnezeu spune în avans că va exista din nou violență. El cunoaște inima omului, că ea nu s-a schimbat, și vede la ce fapte se va afunda din nou omul. Având în vedere vărsarea de sânge, Dumnezeu spune că oricine face acest lucru, sângele lui trebuie să fie vărsat de mâna omului. Acest lucru este valabil și în cazul în care un animal ucide o ființă umană, lucru care este menționat mai târziu în Lege (Exodul 21.28).

Prin porunca și dreptul de a răsplăti vărsarea de sânge, Dumnezeu dă ceva din El Însuși (Psalmul 9.12a; 2 Cronici 24.22) în mâinile oamenilor (autorizați) (Romani 13.1). El face acest lucru

pentru că cei care atentează la viața cuiva, atentează la cel care este purtătorul chipului Său. El face aceasta și pentru a ține în frâu răul, pentru ca să nu se dezvolte din nou condiții precum cele care au făcut necesar potopul: un pământ plin de violență (Geneza 6.11). Aici găsim instituirea autorităților, care primesc puterea sabiei (Romani 13.4). Cel mai caracteristic pentru autorități este judecarea răului.

Dacă crima, ca infracțiune și încălcare a chipului lui Dumnezeu în om, trebuie pedepsită cu moartea, este clar că această pedeapsă nu poate fi exercitată de niciun om. Ea este permisă doar celor care pun în aplicare dreptul și maiestatea lui Dumnezeu pe pământ, adică autorităților desemnate de El. Acești reprezentanți sunt numiți, de asemenea, în mod semnificativ, „dumnezei” (Psalmul 82.1,2,6).

Deoarece Dumnezeu nu mai amenință cu judecata distructivă din cauza păcătoșeniei înăscute a omului, trebuie să se ridice un baraj împotriva răului într-un alt mod. Acest lucru se face prin instituirea de reguli și porunci, guvernul asigurându-se că acestea sunt respectate și guvernul trebuie să pedepsească încălcările.

Geneza 9.8 – 11 | Legământul lui Dumnezeu cu Noe

Geneza 9.8-11: 8. Și Dumnezeu a vorbit lui Noe și fiilor lui cu el, zicând: 9. „Și Eu, iată, întăresc legământul Meu cu voi și cu sămânța voastră după voi 10. și cu orice ființă vie care este cu voi: păsările, vitele și orice animal al pământului care sunt cu voi, din toate câte ies din corabie – din fiecare animal al pământului. 11. Și Eu voi întări legământul Meu cu voi: nu se va mai prăpădi nici o făptură din cauza apelor potopului, nici nu va mai fi potop ca să nimicească pământul“.

Dumnezeu încheie un legământ nu numai cu Noe, ci și cu toți urmașii lui și cu întreaga creație. Acest legământ arată clar cât de mare este valoarea vieții omului pentru Dumnezeu. Viața este sacră și îi aparține lui Dumnezeu. Este, de asemenea, un legământ universal, deoarece îi privește pe toți descendenții lui Noe și toate creaturile vii.

În acest legământ nu este vorba de obligații pentru Noe și urmașii săi. Dumnezeu Își asumă toate obligațiile de a respecta acest legământ. Este un legământ unilateral. Baza este jertfa. Dacă norii ar apărea din nou acum, omul nu ar trebui să se teamă de un nou potop.

Geneza 9.12 – 17 | Semnul legământului

Geneza 9.12-17: 12. Și Dumnezeu a zis: „Acesta este semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și fiecare ființă vie care este cu voi, pentru generații, pentru totdeauna: 13. am pus curcubeul Meu în nor și el va fi un semn al legământului dintre Mine și pământ. 14. Și va fi așa: când voi acoperi pământul cu nor, curcubeul se va vedea în nor 15. și Îmi voi aduce aminte de legământul Meu care este între Mine și voi și fiecare ființă vie, de orice carne; și apele nu se vor mai face potop, ca să nimicească orice făptură. 16. Și curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul pentru totdeauna dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice carne, care este pe pământ“. 17. Și Dumnezeu a zis lui Noe: „Acesta este semnul legământului pe care l-am întărit între Mine și orice făptură care este pe pământ“.

Curcubeul din nori este pentru întreaga creație dovada vizibilă a credințioșiei lui Dumnezeu față de legământul Său. Nu numai omul vede curcubeul, ci și Dumnezeu îl vede. Atunci El Își amintește de legământul Său. Curcubeul conține și promisiunea că Dumnezeu va binecuvânta după judecări.

De aceea găsim din nou curcubeul în Apocalipsa 4 (Apocalipsa 4.2,3). În cartea Apocalipsa, începând cu capitolul 6, judecățile vin asupra lumii, asupra Israelului și asupra creștinătății. Dar pentru cei credincioși, promisiunea binecuvântării după judecăți stă în a privi curcubeul chiar de la început. Acest lucru îi umple de speranță. De aceea, ei Îl roagă pe Dumnezeu și strigă spre El: „În mânie, amintește-Ți de îndurare!” (Habacuc 3.2).

Curcubeul este o imagine a Domnului Isus. Numai prin El este posibilă binecuvântarea. Numai prin El Dumnezeu binecuvântează - oriunde și oricând. Binecuvântarea este doar pentru cei care sunt legați de El prin credință. Omul vede curcubeul - Dumnezeu vede curcubeul. Dumnezeu dorește ca omul să aibă aceleași gânduri ca și El, atunci când privește arcul. Curcubeul provoacă atunci comuniunea dintre om și Dumnezeu.

Geneza 9.18 – 23 | Noe se îmbată - Comportamentul fiilor

Geneza 9.18-23: 18. Și fiii lui Noe care au ieșit din corabie erau: Sem și Ham și Iafet. Și Ham este tatăl lui Canaan. 19. Aceștia trei au fost fiii lui Noe și de la aceștia s-a umplut tot pământul. 20. Și Noe a început să cultive pământul și a sădit o vie. 21. Și a băut din vin și s-a îmbătat și s-a dezgolit în cortul său. 22. Și Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și a spus afară celor doi frați ai lui. 23. Și Sem și Iafet au luat o manta și au pus-o pe amândoi umerii lor și au mers de-a-ndăratelea și au acoperit goliciunea tatălui lor; și fețele lor n-au văzut goliciunea tatălui lor.

Fiii lui Noe sunt menționați, pentru că ei formează începutul poporului noului pământ. De la ei omenirea se dezvoltă în trei direcții. Din ei descind toate generațiile și națiunile viitoare. O singură națiune este menționată pe nume: canaaniții, al căror tată este Ham.

Pământul este într-adevăr curățat, dar omul nu s-a schimbat. Binecuvântarea este urmată de căderea lui Noe. Așa a fost întotdeauna în istoria omului: mai întâi cu Adam, apoi aici cu Noe. După instaurarea preoției, fiii lui Aaron cad (Leviticul 10.1-3). După instalarea unui împărat (împăratul Saul), acesta cade (1 Samuel 9-31). Nu altfel s-au petrecut lucrurile cu Biserica (Adunarea) (Apocalipsa 2 și 3).

Noe, care a primit autoritate asupra creației, nu are autoritate asupra lui însuși. El folosește binecuvântarea pământului pentru propria sa plăcere, iar aceasta pune stăpânire pe el. Oare nu ni s-a întâmplat adesea acest lucru și nouă, creștinilor? Preferința pentru această băutură îl târăște în mocirlă pe fostul predicator al neprihănirii (2 Petru 2.5). Noe nu poate face față luxului noului pământ. El se dăruiește acestuia fără reținere și astfel i se descoperă goliciunea.

Este similar cu biserica din Laodiceea. Și aceasta se simțea atât de mare și binecuvântată. Dar binecuvântarea detașată de Dumnezeu, binecuvântarea folosită în mod abuziv pentru propria plăcere, duce la goliciune. De aceea, Domnul Isus îi spune acestei biserici: „Ești goală” (Apocalipsa 3.17).

Păcatul lui Noe devine prilej pentru căderea lui Ham. Aceasta este o lecție serioasă pentru toți tații. Ham îl face pe tatăl său de râs printre frații săi. Acest lucru este clar din context. Nu este vorba de a numi bun păcatul lui Noe, căci acesta nu poate fi numit bun. Dar căderea tatălui său nu poate fi un motiv pentru ca fiul să-și batjocorească tatăl. Acesta este un principiu important într-o perioadă în care autoritatea părintească este subminată. Părinții nu sunt perfecți, ei fac greșeli. Cu toate acestea, Scriptura spune: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Efeseni 6.2).

Ceilalți doi fii îl tratează pe tatăl lor decăzut și gol cu respectul pe care îl merită. Nu numai că nu vor să vadă ei înșiși goliciunea, dar vor și să se asigure că nimeni nu o vede. Ei folosesc mantia, ca să zicem așa, ca pe o mantie a dragostei pentru a acoperi fărădelegea. Acesta este un exemplu pentru noi în relațiile noastre cu răul din ceilalți (1 Petru 4.8).

Geneza 9.24 – 27 | Blestemul și binecuvântarea

Geneza 9.24-27: 24. Și Noe s-a trezit din vinul său și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai mic. 25. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! El va fi robul robilor fraților săi“. 26. Și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem! Și Canaan va fi robul său. 27. Dumnezeu să lărgească pe Iafet și el să locuiască în corturile lui Sem; și Canaan să fie robul său.

Noe îl blestemă pe Ham în fiul său Canaan și îi binecuvântează pe Sem și pe Iafet. Blestemul specific este că Canaan va fi „robul robilor” fraților săi, adică cel mai josnic servitor. Vedem împlinirea acestui lucru, printre altele, în victoriile pe care Israel le obține asupra lor, atunci când cucerește țara Canaan (Judecători 1.28,30,33,35), aproximativ 800 de ani mai târziu.

Așadar, nu este Ham însuși cel blestemat. Ham, împreună cu frații săi, este binecuvântat de Dumnezeu (versetul 1), iar Noe nu va anula acest lucru. Aici, păcatul tatălui se răsfrânge asupra copiilor (Geneza 20.5,6), deși pedeapsa este meritată în același timp și de păcatele copiilor. Imoralitatea lui Ham ajunge la apogeu în urmașii săi, canaaniții. Israel este avertizat mai târziu să nu se comporte în acest fel (Leviticul 18:3). În Împărăția păcii, blestemul asupra Canaanului își va găsi deplina împlinire (Zaharia 14.21b).

Profeția lui Noe cuprinde în câteva cuvinte cursul evenimentelor mondiale. În Geneza 10 vedem alte completări ale acesteia. Acolo avem registrele genealogice ale fiilor lui Noe, din care provine întreaga populație a lumii (versetul 19).

Dumnezeu este numit aici „Dumnezeul lui Sem”. Niciodată până acum Dumnezeu nu a mai fost asociat în acest fel cu un om. Mai târziu, El este numit și Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov. Acest lucru înseamnă că Iafet și Ham trebuie să caute binecuvântarea lor la Sem, pentru că Dumnezeu este cu el (Zaharia 8.23).

Geneza 9.28 - 29 Și a murit

Geneza 9.28: 28. Și Noe a trăit după potop trei sute cincizeci de ani. 29. Și toate zilele lui Noe au fost de nouă sute cincizeci de ani; și a murit.

Povestea lui Noe se încheie cu menționarea vârstei pe care a împlinit-o și cu anunțarea morții sale. Noe a văzut două lumi în viața sa. Pentru că „prin credință ... a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței” (Evrei 11.7), el a murit în credința că la înviere va avea parte de o lume mai bună decât ambele.

Geneza 10

Geneza 10.1 | Descendenții lui Noe

Geneza 10.1: 1. Și aceștia sunt urmașii fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet; și lor li s-au născut fii după potop.

În acest capitol, Dumnezeu ne arată originea popoarelor lumii. Fiii lui Noe sunt menționați aici în ordinea importanței lor, nu în ordinea nașterii. Iafet a fost cel mai mare; după el au venit Sem și Ham.

Geneza 10.2 – 5 | Descendenții lui Iafet

Geneza 10.2-5: 2. Fiii lui Iafet: Gomer și Magog și Madai și Iavan și Tubal și Meșec și Tiras. 3. Și fiii lui Gomer: Așchenaz și Rifat și Togarma. 4. Și fiii lui Iavan: Elișa și Tarsis, Chitim și Dodanim. 5. De la aceștia s-au separat insulele națiunilor, după țările lor, fiecare după limba sa, după familiile lor, în națiunile lor.

Descendenții lui Iafet sunt menționați mai întâi. Doar patru versete sunt folosite pentru aceasta. Din extinderea prezisă (Geneza 9.27), pentru moment pare să nu se fi împlinit nimic. Dar mai târziu se va împlini probabil, mai ales în timpul celui de-al patrulea Imperiu mondial, care este Imperiul Roman.

Popoarele vor fi distribuite pe pământ, pornind de la Israel ca centru al națiunilor și ținând cont de numărul israeliților (Deuteronomul 32.8; Ezechiel 5.5). Fiii lui Iafet s-au așezat la nord de Israel, departe de acesta.

Geneza 10.6 – 20 | Descendenții lui Ham

Geneza 10.6-20: 6. Și fiii lui Ham: Cuș și Mițraim și Put și Canaan. 7. Și fiii lui Cuș: Seba și Havila și Sabta și Raema și Sabteca. Și fiii lui Raema: Șeba și Dedan. 8. Și Cuș a născut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ. 9. El era vânător puternic înaintea Domnului; de aceea se zice: „Ca Nimrod, vânător puternic înaintea Domnului!” 10. Și începutul împărăției lui a fost Babel și Erec și Acad și Calne, în țara Șinear. 11. Din țara aceea a ieșit în Asiria și a construit Ninive, și Rehobot-Ir, și Calah, 12. și Resen între Ninive și Calah: aceasta este cetatea cea mare. 13. Și Mițraim a născut pe ludimi și pe anamimi și pe lehabimi și pe naftuhimi 14. și pe patrusimi și pe casluhimi (din care au ieșit filistenii) și pe caftorimi. 15. Și Canaan a născut pe Sidon, întâiul său născut, și pe hitiți, 16. și pe iebusiți, și pe amoriți, și pe ghirgasiți, 17. și pe heviți, și pe archiți, și pe siniți, 18. și pe arvadiți, și pe țemariți și pe hamatiți. Și, după aceasta, familiile canaaniților s-au împrăștiat. 19. Și hotarul canaaniților era de la Sidon, cum mergi spre Gherar, până la Gaza; cum mergi spre Sodoma și Gomora și Adma și Ţeboim, până la Leșă. 20. Aceștia sunt fiii lui Ham, după familiile lor, după limbile lor, în țările lor, în națiunile lor.

Descendenții lui Ham s-au stabilit la est și la sud de Israel. Chiar și în rândul urmașilor lui Ham, profeția lui Noe nu pare să se fi împlinit. Nu se vorbește încă de robie (Geneza 9.25-27). Printre urmașii lui se găsesc persoane impresionante. Astfel, Nebucadnețar (primul imperiu mondial, adică Imperiul babilonian) era un descendent al lui Ham.

Lista numelor națiunilor este întreruptă de inserarea istoriei lui Nimrod. Originea Imperiului babilonian se întoarce la Nimrod. El a fost „un vânător puternic înaintea DOMNULUI”. Acest

lucru a devenit un proverb pentru oamenii care au construit împărății pe urmele lui, cu prețul sângelui multor oameni.

„Înaintea DOMNULUI” în acest context înseamnă că comportamentul și acțiunile sale îl sfidau pe DOMNUL în față. Voia DOMNULUI nu înseamnă nimic pentru el și nu se supune Lui, ci se supune altora. El este fondatorul primei puteri a unei împărății mondiale. El a întemeiat o împărăție: Babel (versetul 10).

Nimrod a fost un vânător. Un vânător varsă sânge. Nimrod, conducătorul violent, varsă mai întâi sânge de animale. De asemenea, va călca pe cadavre de oameni pentru întemeierea împărăției sale. Oamenii care vor să construiască împărăția lui Dumnezeu sunt întotdeauna păstori. Ei își dau propria viață pentru cei încredințați în grija lor. Modele de urmat sunt: Abel, Iacov, Moise, David și cel mai mare exemplu, Domnul Isus, Păstorul cel bun (Ioan 10.11,14).

Geneza 10.21 – 31 | Descendenții lui Sem

Geneza 10.21-31: 21. Și lui Sem, tatăl tuturor copiilor lui Eber, fratele cel mai mare al lui Iafet, i s-au născut și lui fii. 22. Fiii lui Sem: Elam și Asur și Arpacșad și Lud și Aram. 23. Și fiii lui Aram: Uț și Hul și Gheter și Maș. 24. Și Arpacșad a născut pe Șelah; și Șelah a născut pe Eber. 25. Și lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit pământul; și numele fratelui său era Ioctan. 26. Și Ioctan a născut pe Almodad și pe Șelef și pe Ațarmavet și pe Ierah 27. și pe Adoram și pe Uzal și pe Dicla 28. și pe Obal și pe Abimael și pe Seba 29. și pe Ofir și pe Havila și pe Iobab. Toți aceștia erau fiii lui Ioctan. 30. Și locuința lor era de la Meșă, cum mergi spre Sefar, muntele răsăritului. 31. Aceștia sunt fiii lui Sem, după familiile lor, după limbile lor, în țările lor, după națiunile lor.

Ca o caracteristică deosebită a lui Sem este menționat faptul că el este „tatăl tuturor copiilor lui Eber”. „Eber” înseamnă „rătăcitor”, ceea ce vrea să ne spună: el rătăcește prin lume ca un pelerin. Avraam era un astfel de evreu (Geneza 14.13), adică un fiu al lui Eber.

În zilele lui „Peleg”, fiul lui Eber, pământul, adică populația pământului, a fost împărțită. Această împrăștiere este rezultatul judecății lui Dumnezeu asupra construirii Turnului Babel (vezi capitolul următor). Pelerinul Eber va fi condamnat probabil această strădanie pentru unitate. În numele fiului său este exprimat ceea ce s-a întâmplat. „Peleg” înseamnă „împrăștiere”.

Geneza 10.32 | Rezumat

Geneza 10.32: 32. Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după urmașii lor, în națiunile lor. Și din aceștia s-au împărțit națiunile pe pământ după potop.

Enumerarea națiunilor se încheie cu reamintirea faptului că toate generațiile descind din Noe și că generațiile s-au dezvoltat în națiuni. După potop, popoarele care au ieșit din fiii lui Noe s-au răspândit pe pământ. Împrăștierea din zilele lui Peleg este rezultatul construirii Turnului Babel, care este descris în capitolul următor. Odată cu această strădanie pentru unitate, oamenii se ridică împotriva poruncii anterioare a lui Dumnezeu de a se răspândi pe pământ și de a-l popula.

Geneza 11

Geneza 11.1 – 4 | Construirea Turnului în Babel

Geneza 11.1-4: 1. Și tot pământul avea o singură limbă și o singură vorbire. 2. Și a fost așa: când au pornit spre răsărit, au găsit o câmpie în țara Șinearului și au locuit acolo. 3. Și au spus unul către altul: „Veniți să facem cărămizi și să le ardem bine!“ Și cărămida le-a fost drept piatră și smoala le-a fost drept tencuială. 4. Și au spus: „Veniți să ne construim o cetate și un turn cu vârful până la ceruri; și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ!“

Unii consideră că în acel moment trăiau pe pământ aproximativ 30.000 de oameni. Toți aceștia trăiesc încă împreună. Împreună se îndreaptă spre răsărit. Aceasta este direcția în care a mers Cain (Geneza 4.16; compară cu Geneza 3.23,24). Această direcție vorbește aici despre cineva care îl părăsește pe DOMNUL. Acolo, în răsărit, au găsit o câmpie - aici o imagine a comodității. Avraam căuta munții (Geneza 12.8), adică aproape de Dumnezeu.

Câmpia se afla în țara Șinear. Acolo se află originea Babelului (Geneza 10.10), iar acolo se găsește idolatria (Zaharia 5.5-11). Aici oamenii vor să facă un efort comun. Ei vor să construiască un turn cu care să ajungă la cer. S-ar părea că există un interes pentru Dumnezeu.

Este demn de remarcat faptul că primii constructori de orașe, atât în lumea veche (Geneza 4.17), cât și aici, în lumea nouă, nu au fost oameni cu cel mai bun caracter sau cu un nume bun. Cei care se temeau de Dumnezeu locuiau în corturi, în timp ce primele orașe au fost construite de cei care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și s-au îndepărtat de El. Vedem acest lucru și aici. Oamenii vor să construiască cetatea cu turnul pentru propria lor glorie și pentru propriul nume. Ei vor să-și facă un nume pe pământ. De asemenea, ei construiesc cu cărămizi făcute de ei înșiși. Acest lucru este în contrast cu ceea ce face Dumnezeu. Dumnezeu face totul pentru gloria Numelui Său (Isaia 63.12,14; Ieremia 32.20).

Materialul, pe care îl folosesc ei, cărămida, este lut de pământ și, prin urmare, este fragil și vulnerabil. Se potrivește omului în existența sa pământească, fragilă (Iov 33.6). Pentru că omul nu este conștient de acest lucru, el îndrăznește să construiască o astfel de clădire. Dumnezeu Își construiește cetatea cu materiale complet diferite: cu pietre prețioase (Isaia 54.11,12; Apocalipsa 21.18-21). El Își construiește casa Sa spirituală cu pietre vii (1 Petru 2.5).

Ceea ce se întâmplă aici este exact ceea ce vedem în creștinătate. Creștinii cu numele doresc să fie luați în seamă, doresc să li se ceară părerea în întrebările și deciziile politice. Și nu au ei în istoria lor nume celebre cu care se laudă, teologi cu rang și nume? Dar un nume celebru pe pământ nu înseamnă automat că acest nume este înscris și în cer. În orice caz, în construirea cetății și a turnului Babel, este vorba de o luptă pentru unitate și putere. Este exact ceea ce vedem că devine realitate în mișcarea ecumenică.

Geneza 11.5 – 9 | Încurcarea limbilor

Geneza 11.5-9: 5. Și Domnul a coborât ca să vadă cetatea și turnul pe care-l construiau fiii oamenilor. 6. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă; și iată ce încep să facă! Și acum nu vor fi împiedicați în nimic din ce au de gând să facă. 7. Haidem să coborâm și să le încurcăm limba acolo, ca să nu înțeleagă unul limba celuilalt“. 8. Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe fața întregului pământ. Și au încetat să construiască cetatea. 9. De aceea i s-a pus numele Babel, pentru că Domnul a încurcat acolo limba întregului pământ. Și de acolo Domnul i-a împrăștiat pe fața întregului pământ.

Dumnezeu nu rămâne dator să răspundă la această străduință. Oamenii și-au spus unul altuia: „Veniți să ne construim”, „Veniți să zidim” (versetul 3 și versetul 4). În versetul 7, DOMNUL spune: „Haidem [noi] să” – „noi” este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

DOMNUL coboară pentru a lua act de lucrarea omului și, ca să spunem așa, pentru a clarifica oamenilor raționamentul Său. Prin aceasta El vrea să-i convingă pe oameni că El, Atotștiutorul, știe totul. După ce Dumnezeu a luat act de tot, urmează sentința Sa. El pronunță o sentință și o execută. El face acest lucru nu printr-un nou potop sau prin deschiderea pământului, ci prin judecata încurcării limbilor.

Astfel, Dumnezeu pune capăt năzuinței comune a oamenilor. Un mare și puternic bastion este dărâmat. Această încurcare a limbilor a fost înlăturată în ziua Cincizecimii (Faptele apostolilor 2.6-11), când s-a revărsat Duhul Sfânt. Prin botezul cu Duhul Sfânt, există o unitate care este conformă cu gândurile lui Dumnezeu. Această unitate se bazează pe lucrarea lui Hristos ca Miel. Prin urmare, El va primi slavă din gura celor pe care i-a răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Său „din orice seminție și [orice] limbă și [orice] popor și [orice] națiune” (Apocalipsa 5.9; Romani 15.6). În Împărăția păcii va fi din nou unitate între popoarele de pe pământ în slujba pentru Dumnezeu (Țefania 3.9,10).

Cetatea neterminată se va numi Babel, care înseamnă „încurcătură, confuzie”. Această cetate devine principala putere din lume. Este o concentrare de puteri rele. În același timp, este clar că unitatea la care se străduia și pe care oamenii o vedeau ca pe o putere a fost judecată de Dumnezeu printr-o încurcare a limbilor. Ceea ce au vrut să prevină prin strădania lor, împrăștierea (versetul 4), este exact ceea ce se întâmplă prin judecata lui Dumnezeu.

Geneza 11.10 – 26 | Descendenții lui Sem până la Tarah

Geneza 11.10-26: 10. Aceștia sunt urmașii lui Sem: Sem era de o sută de ani și a născut pe Arpacșad, la doi ani după potop. 11. Și după ce a născut pe Arpacșad, Sem a trăit cinci sute de ani; și a născut fii și fiice. 12. Și Arpacșad a trăit treizeci și cinci de ani și a născut pe Şelah. 13. Și după ce a născut pe Şelah, Arpacșad a trăit patru sute trei ani; și a născut fii și fiice. 14. Și Şelah a trăit treizeci de ani și a născut pe Eber. 15. Și după ce a născut pe Eber, Şelah a trăit patru sute trei ani; și a născut fii și fiice. 16. Și Eber a trăit treizeci și patru de ani și a născut pe Peleg. 17. Și după ce a născut pe Peleg, Eber a trăit patru sute treizeci de ani; și a născut fii și fiice. 18. Și Peleg a trăit treizeci de ani și a născut pe Reu. 19. Și după ce a născut pe Reu, Peleg a trăit două sute nouă ani; și a născut fii și fiice. 20. Și Reu a trăit treizeci și doi de ani și a născut pe Serug. 21. Și după ce a născut pe Serug, Reu a trăit două sute șapte ani; și a născut fii și fiice. 22. Și Serug a trăit treizeci de ani și a născut pe Nahor. 23. Și după ce a născut pe Nahor, Serug a trăit două sute de ani; și a născut fii și fiice. 24. Și Nahor a trăit douăzeci și nouă de ani și a născut pe Terah. 25. Și după ce a născut pe Terah, Nahor a trăit o sută nouăsprezece ani; și a născut fii și fiice. 26. Și Terah a trăit șaptezeci de ani și a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.

Se prezintă registrul genealogic al lui Sem. În el vedem că și urmașii lui Sem au căzut în cele din urmă în idolatrie (Iosua 24.2). Apoi, DOMNUL îl cheamă pe Avram. Despre chemarea lui și persoana lui este vorba în acest registru genealogic și în capitolele următoare. După ce Dumnezeu a dat un răspuns la construirea cetății și a turnului Babel, cu judecata încurcării limbilor, Dumnezeu îl cheamă acum pe Avram, care, ca om cu gânduri cerești, este adus de Dumnezeu într-o țară în care să locuiască înaintea feței lui Dumnezeu.

Când totul s-a scufundat în idolatrie, Dumnezeu, conform promisiunii Sale, nu pune capăt răului printr-un nou potop. El lasă națiunile să-și urmeze propriul drum (Faptele apostolilor 14.16) și

Începe ceva nou cu Avram. Odată cu chemarea lui Avram, Dumnezeu ne învață un principiu de mare importanță: separarea de rău. Dumnezeu începe să-l instruiască pe Avram în acest sens pas cu pas. El vrea să ne instruiască și pe noi pas cu pas.

Geneza 11.27 – 32 | Tarah și Avram

Geneza 11.27-32: 27. Și aceștia sunt urmașii lui Terah: Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran. Și Haran a născut pe Lot. 28. Și Haran a murit în fața tatălui său Terah, în țara lui de naștere, în cetatea Ur a caldeenilor. 29. Și Avram și Nahor și-au luat soții. Numele soției lui Avram era Sarai și numele soției lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcăi și tatăl Iscăi. 30. Și Sarai era sterilă: nu avea copii. 31. Și Terah a luat pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, nora sa, soția fiului său Avram; și au ieșit împreună din cetatea Ur a caldeenilor, ca să meargă în țara Canaanului. Și au venit până la Haran și au locuit acolo. 32. Și zilele lui Terah au fost două sute cinci ani; și Terah a murit în Haran.

Din versetul 31 pare să rezulte că Tarah, tatăl lui Avram, a luat inițiativa de a merge în Canaan. Dar Dumnezeu nu i se arătase lui Tarah, ci lui Avram la Ur, în Caldeea (Faptele apostolilor 7.2-4). Dumnezeu îl însărcinase pe Avram să își părăsească familia și să meargă în Canaan. Cu toate acestea, se pare că legătura de familie era încă prea puternică, pentru a se supune pe deplin chemării lui Dumnezeu. Această presupunere este susținută și mai mult de rămânerea, sau mai degrabă de șederea, lui Avram în Haran. Acesta nu este încă Canaan. Avram merge în Canaan doar după ce tatăl său, Tarah, a murit în Haran. Numai atunci Avram este liber să plece.

Aceasta este o lecție pe care trebuie să o învățăm cu toții. Când vine vorba de a urma glasul Domnului în viața noastră, legăturile de familie nu trebuie să fie un obstacol. Trebuie să învățăm să „murim față de ele”, să le aplicăm moartea. Apoi ne putem elibera de legăturile de familie, astfel încât acestea să nu mai fie un obstacol în calea pe care Domnul vrea să o urmăm (Luca 14.26).

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Mo>